

„I kdybyste se postavili na hlavu, pánové!“ vysvětloval Reginald Bull po dlouhé, únavné diskusi. „K Zemi se nevrátíme. Zůstaneme na oběžné dráze kolem Venuše. Vyjádřil jsem se dost jasně?“

Několik přítomných mužů přikývlo. Ve tvářích však neměli vepsáno žádné nadšení z praštěného rozhodnutí svého velitele. Jenom se mu podřídili. Bully, jak se Reginaldu Bullovi říkalo, byl natolik exponovanou osobností, že si jednoduše nemohl dovolit chyby.

Ale tady to na chybu vypadalo!

„Něco tu nesouhlasí,“ pokračoval Bully podrážděně a ukázal přitom několikrát palcem dolů. „Ten, kdo přísahal Perry Rhodanovi, ho nesmí opustit, když mu je nejhůř! Vy chcete zpátky na Zem. A co bude dál? Dobře víte, že náš šéf vězí dole v té džungli takřka sám...“

„Bude s ním Okura. A taky Marshall a Thora,“ odvážil se namítnout mutant Wuriu Sengu.

„Thora utekla sama,“ vzal mu Bully slovo. „Pokud ji někdo doprovázel, pak jenom leda nějaký robot. Rhodan, Marshall a Okura ji následovali ve druhé lodi. My víme, že počítač základny na Venuši sepnul program podle tajného naprogramování X, a tím pádem už nepoznává své pány a vládce a brání se i jim všemi technickými prostředky. Nevěřím proto, že by Rhodan a Thora byli pohromadě. Podle mého odhadu se oba zřítili do džungle a té jsou vydáni napospas.“

Mutant Tanaka Seiko pokýval hlavou. „Proti zbraním základny jsme bezmocní i my, pane. Tak proč zůstáváme na oběžné dráze, když Rhodanovi stejně nepomůžeme?“

Bully zmlkl a prohlížel si své nejlepší muže. Všechno to byli vybraní, pozitivní mutanti. Lidé, kteří se v embryonálním stavu dostali do vlivu radioaktivity, většinou vlivem výbuchů atomových pum nad japonskými městy, a kteří díky ní měli silně rozvinuté parapsychologické schopnosti.

Bully se zahleděl na teleportera Tako Kakutu. „Co myslíte, Tako, není to tak, že počítač nezahnul do svých úvah jednu možnost?“

„Myslíte mou schopnost teleportace, pane?“

„Přesně tak! Počítač na základně Venuše je deset tisíc let starý. Tím nechci tvrdit, že patří do doby kamenné. Koneckonců ho tenkrát vybudovala arkonidská expedice... Ale před deseti tisíci lety neexistovali na Zemi ještě žádní mutanti. Takže je docela dobře možné, že byste mohl proniknout energetickou zábranou.“

„Vy myslíte, že bych...“

Tako Kakuta ztichl a zahleděl se na obrazovku, která zprostředkovávala pohled na povrch Venuše. Před jeho očima se trhala nekonečná mračná a nabízela pohled na zelené vrcholky neprostupné džungle... Tako se v ní už jednou ocitl a věděl, jaká nebezpečí v tom labyrintu číhají.

„Ano,“ přitakal vážně Bull. „Půjdete dolů a spojíte se s Rhodanem. Jakmile ho najdete, zbytek bude dětskou hrou. Společně se šéfem jsme neporazitelní. Pak ho musíme nějak dostat do základny, aby změnil naprogramování počítače. Připravte se, Tako!“

„Vzdálenost k planetě je směšná, pane, už jsem se sám chtěl pokusit, kdyby...“

„Kdyby co?“

„Kdyby nebylo té džungle. Znáám ji. I jako teleporter v ní můžu zabloudit. A člověk se tam navíc může setkat s nejrůznějšími žravými, věčně hladovými potvarami.“

„Vy máte strach?“

„Trochu strachu mám vždycky, když kráčím rovnou do pekla. Ale to není rozhodující. Možná se tam dole zdržuje dobrá tisícovka lidí, neustále připravených bránit svůj holý život. Potřebuju konkrétní cíl. Pokud ho nebudu mít, můžu si teleportovat, jak budu chtít, ale Rhodana stejně nenajdu!“

„Tohle nechte na mně! Palubní počítač všechno zahrnul. Máme souřadnice Perryho posledního hlášení.“

„Jsou poměrně nepřesné, pane.“

„Já vím. Taky netvrdím, že Perryho najdete hned.“

Bully odsunul teleportera stranou a vykročil k palubnímu počítači.

„Všichni sem! Dávejte pozor, abychom já ani Tako neudělali nějakou chybu. Dám ruku do ohně, že souřadnice určí místo Perryho pobytu s tolerancí nejvýš pěti set metrů. Pokud šéfovi nepřistanete rovnou v náručí, Tako, budete se muset vynasnažit a křičet tak, aby vás uslyšel.“

„Jistě pane!“

Místo, které palubní počítač stanovil jako prostor, kde se zdržuje Perry Rhodan, se nacházelo v oblasti, kde právě svítalo.

Během čekání na skok zavládlo ticho.

Ještě tři minuty!

Wuriu Sengu, muž, který viděl do mimořádné vzdálenosti, si povzdechl a bezvládně klesl do křesla.

„Co je, Wuriu?“ zeptal se Bully.

„Pokusil jsem se proniknout přes mračna. Pro vás, pane, je pohled na džungli z této výšky jednotvárný, ale pro mě to je barevný ráj. Ovšem je velmi těžké se v něm orientovat. Nicméně asi třicet kilometrů od místa, které počítač určil, se nachází holá skalní plošina. Šéf by se však měl nacházet v pralese.“

„Myslíte, Wuriu, že se bude snažit dorazit na tu plošinu?“

„Jistě! Pro trosečníka představuje relativní bezpečí před místní faunou.“

„Možná že máte pravdu...“ Ještě minuta ke skoku. Teleporter se vypjal.

Kromě vlastního vybavení si na záda přivázal arkonidský transportní oblek. Každý věděl, co to znamená. Jakmile najde Rhodana, s pomocí tohoto obleku se Perry rychle dostane až k základně. Svým technickým vybavením byly tyto obleky špičkou. Nosily se přes obvyklé oblečení, ale s jejich pomocí bylo možné létat, být neviditelný, a také kolem sebe vytvářet neprostupné energetické pole, takže ten, kdo ho měl na sobě, byl prakticky nezranitelný.

„Ještě deset vteřin,“ řekl Reginald Bull. „Teď dávejte dobrý pozor, Tako!“

„Skáču!“ Zmizení teleportera bylo za ta léta pro přítomné muže něčím obvyklým, jenže přesto je přítom dosud pokaždé mírně zamrazilo. Normální člověk jde ke dveřím, nebo vstoupí do antigravitační šachty. Teleporter však zůstane na místě. Pouze silou soustředění pronikne do naddimenzionálního prostoru, zmizí z místa startu a v cílové oblasti se opět zhmotní v normálním prostoru.

Než by člověk napačoval do tří, Takuta se rozplynul a byl pryč.

„Teď musíme být chvíli trpěliví,“ vysvětloval Bully. Měl v úmyslu následovat příklad Wuria Sengu a také se uvelebit v křesle, když vtom ho ostrý výkřik přinutil prudce se otočit.

Před ním se na podlaze svíjel Tako Kakuta v nepředstavitelných bolestech. Jeho výkřik se zvolna změnil v tiché sténání a kašel.

„Zbláznil se!“ zvolal Tanaka Seiko. „Musíme ho spoutat!“

Ale Bully zvedl ruku a otočil se na Ralfa Martena. To byl mutant, který uměl proniknout do duší cizích lidí. „Ralfe, soustřeďte se na jeho mozek a rychle mi sdělte, nač myslí!“

Marten se soustředil. Na chvíli strnul, ale zanedlouho se opět uvolnil.

„Tako mi nic neříká. To, co vidí a slyší, je nedefinovatelné. Jeho smysly jsou velmi konfušní...“

Marten se zarazil.

„Tak mluvte!“ naléhal Bully. „Taky tvrdíte, že se zbláznil?“

Teleoptik váhavě přitakal. „Ano. Ale já nejsem doktor. Na moje dojmy nemůžete dát.“

„K čertu, Martene, to mi není nic platný! Takův mozek přece musí reflektovat. Byl pět vteřin mimo loď. Za tak krátkou dobu se z něj přece nemohl stát idiot!“

Teleoptik bezradně pokrčil rameny.

„Na to vám nic neřeknu, pane. Pokud však jeho mozek reaguje na to, co během uplynulých pěti vteřin viděl a slyšel, pak viděl a slyšel něco šíleného.“

„Nemučte ho,“ namítl Wuriu Sengu. „Není to telepat.“

„Díky za upozornění,“ zaskřípal Bully zuby. „Podle všeho nám nezbyvá nic jiného než provést Tanakův návrh. Všichni se vrhneme... Moment! Uklidňuje se!“

Tako Kakuta najednou zůstal klidně ležet. Jenom rychlý dech prozrazoval jeho prožité vzrušení. Otevřel oči a zíral na své přátele, aniž by je poznával.

„Klid!“ zvolal Bully. „Tako, co se děje? Mluvte přece!“

Trvalo však ještě několik dalších minut, než malý Japonec zareagoval na své okolí. „Bully, k čertu, proč mi nepomůžete?“

„Já vám pomohu, ale musíte mi rychle povědět, co vám schází!“

„Mám bolesti.“

„Kde?“

„Všude. V zádech, v hlavě... Tři hodiny v tom pekle nikdo nevydrží!“

Ostatní se na sebe tázavě podívali. Takže mu přece jen přeskočilo, říkali si v duchu.

„Byl pryč nejvýš pět vteřin,“ konstatoval Tanaka Seiko. „Za tu dobu nebylo možné přistát na Venuši a znovu z ní odstartovat.“

„Něco však zažil! A velmi intenzívně!“ vysvětloval kapitán. „Popadněte ho! Odneseme ho vedle na lůžko!“

Bully poklekl vedle Taka a uvolnil mu límec. Pro Taka to musela být úleva, protože okamžitě zřetelně a jasně řekl: „Děkuji!“

Pak ho odnesli, aniž by se nějak bránil. Choval se naprosto klidně. Poslušně spolkl utišující tabletu.

„Cítíte se líp?“ zjišťoval Bully.

„Ano, děkuji, o něco...“

„Zaplatbůh! Vypadalo to, že vás vaši kamarádi prohlásí za zbaveného smyslu. Už jste dost silný na to, abyste mohl podat zprávu?“

„Moc toho není. Nebyl jsem dole. Nešlo tam proniknout.“

„Někdo tady tvrdil, že se dolů nemůžete za pár vteřin dostat...“

„Proč pořád mluvíte o pár vteřinách, pane? To peklo mě drželo několik hodin, než mě znovu vyplivlo!“

„No dobrá,“ pokýval Bully hlavou. „Nebudeme se hádat. Důležité je vědět, jestli jste neudělal nějakou chybu.“

„Jak může teleporter udělat chybu, pane? Stejně těžko můžete svým očím a mozku předepsat, jakým způsobem se mají dívat. Ani já nejsem schopen proces teleportace ovlivnit. Je to přirozená schopnost, a funguje podle vlastních zákonů.“

„Hm,“ zauvažoval Bully. „Jestli jste tedy neudělal nic špatně, asi nebude mít smysl ten experiment opakovat.“

„Už bych do toho nešel, pane! Omlouvám se za svou neposlušnost, ale neumím vám vysvětlit proč.“

„Mluvil jste o pekle.“

„Jinak to ani nejde popsat. Nacházel jsem se v nicotě. A přesto to byla samá bolest a hrůza. Existuje jenom jedno možné vysvětlení.“

„A sice?“

„Tajný program X odráží naprosto všechno, co nějakým způsobem existuje. I čistou energii. Musíme prostě přijmout fakt, že ten energetický ochranný štít odráží i pětidimenzionální energii teleportace. Během svého dematerializovaného stavu jsem se prostě musel octnout v nějakém nadřazeném časovém poli.“

„Jak to myslíte?“

„No... všichni jste říkali, že jsem byl pryč jen pár vteřin. Já ale byl na cestě podstatně déle...“

Aby to potvrdil, Tako Kakuta zvedl levou ruku, kde svítil ciferník: „Moje hodinky jdou o dvě a půl hodiny napřed. Stačí tenhle důkaz?“

Stačil. Posádka GOOD HOPE propadla rezignaci. V tuhle chvíli bylo definitivně jasné, že Perrymu Rhodanovi dole v džungli nepomohou. Byl odkázán jen na sebe a na své druhy. Řešení problému musel najít vlastními silami.

John Marshall běžel jako o život.

Běh byl v posledních dnech jeho hlavní činností. Utíkal před lidmi ze Země a před zvířaty z Venuše. Celá planeta jako by se proti němu spikla.

Zakopl o vysoký kořen, překulil se jako zkušený parašutista přes rameno, obrátil se a rozhlížel se, zda mu nehrozí bezprostřední nebezpečí.

Bestii nebylo vidět.

Zašilhal nahoru. Ale kmen nejbližšího stromu byl hladký. Teprve ve výšce deseti metrů začínaly větve. Bylo nemožné po něm vyšplhat.

Z křoví se vysunula špičatá, dlouhá hlava bílého červa. Dva metry nad zemí se pozorně rozhlížel a pak se posunul o kus dál.

Když Marshall tuhle bestii asi před hodinou potkal, sáhl po své ruské karabině, avšak strach z toho, že by se střelbou prozradil lidem, byl větší než obavy z venušské příšery. Tenhle obří červ byl znám velmi nízkou inteligencí, ale přesto - kdo se dostal do jeho objetí, mohl sepisovat závěť.

Proti té odporné hromadě masa byla konvenční zbraň takřka bez účinku. V první vteřině strachu tedy sáhl po termopaprskometu, ale jediným výsledkem soustředěné palby bylo, že červa rozpůlil, takže se bestie pustila po jeho stopách ve dvojím vydání.

Útěk ho zbavil posledních sil. Nyní ležel za velkou změtí kořenů, která mu poskytovala alespoň nějaký úkryt.

Na další útěk neměl sílu, a proto přemýšlel. Co kdyby na červa střelil zepředu? Frontálně?

Byl to jen dohad. Domněnka. Ale stačila k tomu, aby zvedl ruku s paprskometem a namířil.

Telepat John Marshall držel zbraň a mířil. Tohle přece muselo vyjít...

Hlava bestie se kývala před mířidly. Ale střelec ještě čekal. Čekal, až se zvíře ještě přiblíží.

Když pak vzdálenost mezi ním a červem činila nejvýš dvacet metrů, červ najednou změnil směr.

Marshall vydržel.

Napjatě sledoval odporně páchnoucí, hlenovité bílé tělo, jak se sune stranou dál do hlubiny pralesa. Když se mu pak ztratilo z dohledu, ulehčeně si oddechl. Ten červ někde najde nějakou díru a zaleze si do ní.

Marshall si otřel z čela pot. Myšlenka na červův bílý ocas ho probrala. Když před hodinou zvíře rozdělil paprskem, řez byl černý a spálený. Krátce nato se spálená část musela oddělit, stejně jako u druhé poloviny, kde pak vmžiku narostla nová hlava.

Už pár let znali tuhle schopnost venušských červů, a Marshall proto dobře věděl, jakému nebezpečí unikl.

Nicméně právě v tu chvíli se objevil druhý červ.

Nebyl o nic chytřejší než ten první. Avšak náhoda tomu chtěla, aby se plazil přesně ve směru, kde ležel Marshall. Tentokrát se musel bránit. Na poslední chvíli si uvědomil, že tentokrát nebude moci jenom přihlížet. Tasil paprskomet. Bílá špičatá hlava vystřelila kupředu. Pět nebo šest metrů těla za hlavou tvořilo přímku. Energie paprskometu ji přerázla podélně.

Vyšlo to!

Každý prstenec těla byl schopen samostatného života, ale když byl zasažen, odumíral.

Úspěch dodal Marshallovi odvahy. Vyskočil z úkrytu, běžel podél čtyřicet metni dlouhého těla a nesundal přitom prst ze spouště.

Těsně vedle slizké stopy pak vyčerpaně klesl k zemi. Zvítězil, ale zůstala smrtelná únava, díky níž usnul. Nezabránil tomu ani pronikavý zápach mrtvého těla.

Když se probрал, podíval se na hodinky. Spal něco přes šest hodin! A přežil!

Nervy se mu trochu uklidnily.

Pohlédl směrem k východu a pak na víceúčelový náramkový chronometr. Úprk před červem ho zahnal pár kilometrů stranou od zvolené trasy. Ale to nevadilo. Takhle se k pobřeží dostane o něco severněji. Hlavně že se k němu dostane. Nicméně bylo vzdáleno ještě dobrých třicet kilometrů, a to bylo v pralese hodně. Představovalo to ještě tři čtyři dny pochodu. Nebo celý týden. Možná ještě déle.

Trochu se napil z polní láhve a posnídal kousek sušené ryby. Až ji sní, bude muset vyrazit na lov.

Olízl si poslední zbytky z prstů a obrátil se k východu. Někde tím směrem leželo moře. A někde za ním pročesávaly prales hlídky generála Tomisenkova. Ubránit se jim bylo očividně důležitější než bránit se venušské zvěři.

Křoví bylo v těchto končinách velmi řídkým jevem. Půda byla pevná, žádné močály, takže se kupředu pohyboval relativně rychle. Cestou musel myslet na rozprášené zbytky Tomisenkovovy flotily, která tajně přiletěla na Venuši, aby se zmocnila první Rhodanovy mimozemské základny. Ti, kteří přežili, se navíc rozčlenili do několika skupin, z nichž nejsilnější byli pacifisté poručíka Valerinského...

Za svou situaci však mohl poděkovat Thoře, která se nemohla dočkat návratu na Arkon, a proto uprchla na Venuši s plánem použít hypervysílačku na základně a spojit se s mateřskou planetou. Nepomyslela přitom na automatickou ochranu základny, řízenou počítačem. Podobně se vedlo i Rhodanovi, který se pustil za ní a pronásledoval ji.

Obě lodi ztroskotaly na energetické zábraně pevnosti, zřítily se a jejich posádky se rázem ocitly ve stejné situaci jako ruská expedice. Thora dokonce upadla do Tomisenkovova zajetí a Rhodanovi se ji dosud nepodařilo zachránit. Navíc byl v boji raněn do ramene a na pár dní neschopen pohybu. Proto s ním zůstal mutant Son Okura.

Marshall dostal zvláštní úkol. Úkol, který ho vedl k pobřeží Severního moře.

Zastavil se. Popadal dech. Mělo to ještě vůbec význam?

Toužebně se zahleděl na víceúčelový chronometr, ve kterém byla i malá vysílačka. Nicméně Perry ji zakázal používat, protože by pak mohli být snadno odposloucháváni.

Zvláštní úkol se týkal setkání, ke kterému došlo před lety. Právě na pobřeží Severního moře tehdy Rhodan objevil polointeligentní druh tuleňů. Pokud trosečníkům mohl někdo pomoci, pak to byli oni. A jestli existoval někdo, kdo byl schopen s nimi navázat telepatické spojení, pak to byl právě John Marshall.

Když po několika dnech vyčerpávající cesty vystoupil z houštiny pralesa, překvapeně se zarazil. Náhlý pohled na moře ho zaskočil, protože si už v duchu vsugeroval, že k němu nikdy nedojde.

Pak se ale rozběhl.

Přeběhl nevysokou travu, vřítíl se do písku a zastavil se. Tuleni!

Soustředil se. Celé své zoufalství vložil do telepatického volání. Po dvou minutách se uvolnil. Jeho mozek přešel pasivně na příjem.

To, co pak přijímal, bylo děsivé.

Zdánlivě mrtvé okolí bylo ve skutečnosti plné života. Skrýval se ve vodě. A měl myšlenky. Docela podobné lidským, ale ležely hluboko pod úrovní člověčí inteligence: Nebylo to vlastně nic jiného než čisté emoce. Přesto z nich však Marshall vyčetl jasné projevy hladu, závisi a útočnosti. Byl to koncert duší nejnižších kreatur Tóny výše vyvinutých tuleňů ale docela chyběly.

Zklamaný John Marshall už chtěl to vyčerpávající soustředění vzdát, když vtom se mu v mozku ozval poplašný signál. Byla to smrtící myšlenka a přicházela ze břehu.

Marshall chtěl nejdříve utéct, ale pak si uvědomil, že jeho život závisí na schopnosti zachovat klid a chladnou hlavu.

To je špion Třetí moci, Rhodanův špicl. Utíkal pěkných pár dní, jenže teď už nemá kam utéct. Padneš, a budeš mrtvej. Ukážu ti hlavě své pušky a oheň, kterež z ní vyšlehne. S Rhodanovejma hochama člověk nikdy neví. Jste moc nebezpečný, než aby člověk moh riskovat.

Marshall četl myšlenky muže, který se ukrýval někde poblíž v křoví a mířil mu na srdce. Jakmile se otočí, muž vystřelí. Ale Marshall se neobrátil.

Místo toho se vrhl do vody.

Nebylo tam dost hluboko, aby ho schovala celého, ale pobřežní tráva ho aspoň trochu maskovala.

Výstřel mezitím praskl, ale minul ho.

Další myšlenka z okraje pralesa značila paniku. Vrah už ho neviděl a myslel na útěk. Pak však paniku překonal ještě větší strach: strach z nadříceného.

Musím ho zabít! Musím ho zabít, jestli chci u Tomisenkovova přežít!

John Marshall se plazil vodou, skulil se a zůstal ležet pod rákosím.

Rhodanovi muži jsou čarodějové! Já se snad strachy zblázním. Teprve až všichni kolem Rhodana zemřou, budeme mít klid! Musím ho zabít!

Myšlenka se blížila a s ní se blížil i vrah. I on se vrhl k zemi a plížil se. Nicméně aktivita jeho mozku ho prozrazovala. Pak vystrčil hlavu z trávy. Marshall znal směr, kterým se blížil. Stačilo jen pootočit ruku se zbraní a stisknout spoušť.

Když vstal a vykročil k nepříteli, našel jenom mrtvé tělo.

Generál Tomisenkov přemístil svůj hlavní stan o padesát kilometrů východněji. Umístil jej na náhorní skalní plošinu, která vyčnívala z okolního pralesa. Nabízela lepší možnost obrany proti útokům ostatních rebelujících skupin. Generál měl ze všech skupin nejvíc mužů, takže se nemusel bát otevřeného střetu.

Mezi nízkými stromy, které se na plošině udržely, stály stany a plastické chatrče. Tábor by hlídán hustým řetězem stráží. Každých šest hodin platilo jiné heslo. Hlídka, která šla po Marshallových stopách, čítala dvanáct mužů a Tomisenkov je všechny osobně znal.

Četař Kolcov najednou spatřil bílý šátek.

„Heslo!“

„Poručík Tanev z komanda! Musím mluvit s generálem!“

„Ruce vzhůru! Můžete projít!“

Muž vyskočil a blížil se s rukama zdviženýma nad hlavou.

„V pořádku, poručíku! Jděte támhle tudy. Nalevo bydlí generál. Je něco nového?“

„Poslední otázku jsem neslyšel, Kolcove. Musím mluvit s generálem. Ne s vámi.“

Poručík Tanev budil respekt. Proto byl také okamžitě vpuštěn ke generálovi.

„Dobrá, takže vy ještě žijete, poručíku. Co mi chcete povědět?“

„Ten muž dorazil k moři, pane.“

„Jaký muž?“

„Před čtyřmi dny došlo k boji mezi rebely. Jižně od plošiny. Jak jsme zjistili, bojů se zúčastnili nejméně čtyři Rhodanovi muži.“

„To je nám známo, poručíku,“ přerušil ho generál. „Myslel jsem, že přicházíte s něčím novým!“

„Jeden z těch mužů šel na východ a my jsme ho sledovali.“

„Měli jste ho zabít, nebo přivést sem. Co z toho jste udělali?“

Poručík Tanev zaváhal. „Ještě se nám ho nepodařilo zajmout, pane generále. Jednotlivý muž se těžko dostává, zvláště je-li varován.“

„Kdo ho varoval?“

„Vojín Lvov udělal chybu. Šel po něm na vlastní pěst. Ale bohužel...“

„Lvov je tedy mrtev.“

„Ano, pane generále. Našli jsme jeho mrtvolu na pláži.“

„Takže Rhodanův osamělý muž byl zase lepší. A vy ho nejste schopni dostat, přestože je vás dvanáct? Proč jste vlastně přišel, poručíku? Abyste mi hlásil neúspěch?“

„Žádám posily, pane generále. Jsme u moře a musíme kontrolovat úsek asi deseti kilometrů. Navíc by každá skupina pátračů měla mít nejméně tři muže...“

„Cože? Proti jedinému muži? Pokud se vaše komando skládá z malých dětí, vyměním vás za dospělé!“

„Rozkaz, pane generále! Splníme svou povinnost. Ale posilu považuji za nutnou.“

„Kvůli deseti kilometrům pobřeží?“

„Ano pane.“

„No dobrá, tak ji dostanete...“ řekl Tomisenkov a napsal cosi na lístek papíru. „Běžte s tím k plukovníku Popolčakovi a vyberte si vhodné muže. Až se tady objevíte příště, chci slyšet zprávu o úspěchu. Děkuji vám!“

„Díky, pane generále... Ještě otázku! Platí nadále zákaz rádiového spojení? V naléhavých případech by jej bylo zapotřebí...“

„Můžete jít, poručíku!“ přerušil ho Tomisenkov. „Zákaz rádiového spojení nadále platí. Mám k tomu své důvody.“

O hodinu později opustil poručík Tanev hlavní stan s pětadvaceti vojáky.

Generála nebylo po celou dobu vidět. Tanevovy náznaky ho přiměly k zamyšlení. Týkalo se podivu nad neskutečnými schopnostmi mužů Třetí moci. Muselo však přece existovat nějaké vysvětlení!

Myslel na zajatou Arkonidanku Thoru a na její ho robota, který ji nikdy neopouštěl.

Ruce se mu sevřely do pěstí. Udeřil do stanového plátna, ale rozčilení se tím nezmírnilo.

Vykročil k východu.

„Plukovník Popolčak!“ vykřikl do venušského rána.

Plukovník vylezl z protějšího stanu. „Přejete si, pane generále?“

„Pojďte sem! Potřebuju pět spolehlivých mužů!“

„Rozkaz! Pošlu vám je!“

„Nechte mě domluvit! Nechci ty muže vidět. Nikdo je nesmí vidět. Půjdu se zajatci na procházku - ven z tábora!“ Tomisenkov pak vysvětlil ještě další podrobnosti a nato vy kročil k chatrči, která sloužila jako příbytek Thory a robota.

„Helou, slečno Thoro! Smím vstoupit?“

„Ááá, pan generál! Odkdy se cvičíte ve zdvořilosti?“

Tomisenkov uhnul jejímu ironickému pohledu. „Rád bych vás pozval na procházku, ctěná dámo. Jistě neodmítnete. Dnes je krásné ráno.“

„Dobrá,“ přikývla Thora. „Jistě máte připraveno několik témat, o kterých bychom si mohli popovídat, a jimiž mi zpříjemníte dlouhou chvíli.“

Tomisenkov se škodolibě ušklíbl: „Nechte se překvapit, ctěná dámo!“

„Ó, jsem přesvědčena, že se vám to podaří, generále. Například už ten kanón, který máte na zádech, je velmi zábavný.“

Tomisenkov měl přes rameno přehozenou pušku.

„Možná že narazíme na zdejší zvěř. Nemusím vám přece vysvětlovat, jak je nebezpečná.“

„Myslím, že postačí, když s sebou vezmeme našeho robota.“

„Ten bude chránit vás. Vsadím se, že by nepohnul ani prstem, kdyby šlo o krk mně. Takže ochranu mé osoby nechte na mně.“

Stráž u východu zasalutovala, když Thora, generál a robot vycházeli z tábora.

„Proč vlastně jdeme ven?“ zeptala se podezřivě Thora. Tomisenkovovi se podařil úsměv. „Bez starosti, madam! Zůstaneme na dostřel. Jen bych si s vámi chtěl popovídat mezi čtyřma očima.“

„To by šlo i ve vašem stanu.“

„Tato rozhodnutí nechte, prosím, na mně. A soustřeďte se, abyste mi říkala pravdu - ve svém vlastním zájmu.“

„To má být hrozba?“

„Nemusíte se pořád cítit ohrožena. Dokud se budete řídit mými příkazy, nic se vám nestane. Povězte mi něco o vašich mutantech.“

„O kom?“

„O vašich mutantech. Mluvím o těch tajuplných lidech, o nichž před lety sepsal světový tisk tolik nesmyslů. Ale něco pravdy na tom asi bylo. Připomínám vám, že jsme odkázáni na sebe. Ani Rhodan nemá v téhle džungli velké šance na přežití. Své technické zázraky zapomněl doma. A dřív, než do, jde na základnu, jeho tělo shnije v některém ze zdejších močálů.“

„Přitom věříte na mutanty... Nemyslíte, že je právě díky nim Rhodanova moc pořád ještě velká? I bez techniky? Nepodléhejte mylné domněnce, že Rhodan přiletěl na Venuši se mnou.“

„Rhodan je tady!“ zvolal Tomisenkov. „Tak to konečně přiznejte!“

„Řekla jsem vám pravdu, generále. Jaký smysl by mělo lhát? Očividně víte sám líp než já, kde se právě zdržuje. Pokud je však ještě na Zemi, nebude trvat ani jeden venušský den a přiletí si pro mě.“

„Do té doby dorazíme k severnímu pohoří. Jakmile dobudeme základnu, celá planeta se octne v mé moci. Pokud se ke mně připojíte, budete si moci dělat, co uznáte za vhodné. Druhá možnost je, že se stanete mou zajatkyň na věčné časy. Mám prostředky, které vám znepríjemní život, to mi věřte.“

„O tom nepochybuji. Jakmile mi tvrdíte něco nepříjemného, vždycky se to vyplní. Měli bychom se teď vrátit, generále. Další hovor postrádá smysl.“

„Jak je to s těmi mutanty?“

„Znám nějaké ze Země,“ řekla Thora. „Jsou takoví, kteří dovedou číst myšlenky. A jiní, kteří umějí cizí myšlenky ovlivňovat. Takzvaní teleporteři se zase pohybují z jednoho místa na druhé. Vždycky jsou tam, kde chtějí být. Kdybych byla teleporterka, za dvě vteřiny bych se octla na základně.“

„Rhodan je mutant?“

„To by pro mě byla novinka. Jak jste na to přišel?“

Poslal jsem do džungle komando, které ho sleduje. Rhodan došel až k pobřeží Severního moře. Sedí tam v pasti. Doufejme tedy, že není mutant. Během dvou pozemských dnů bychom ho měli mít.“

Thora na sobě nedala znát, jak silně ji Tomisenkovova informace zasáhla. Přestože před Rhodanem ze Země utekla, lepšího vysvoboditele si teď neuměla představit. Od chvíle, kdy se zřítila do venušského pralesa, svého neuváženého, paličatého útěku litovala.

„Jestli si myslíte, že je to Rhodan, tak si pro něj dojděte. Já vám v tom bránit nemohu.“

Vtom se v blízkosti ozval výstřel a nad hlavami jim hvízdla kulka.

„Kryjte se!“ zvolal generál, ale sám běžel ještě asi o dvacet metrů dál, než skočil k zemi.

Thora se k ní vrhla ihned.

Robot však zůstal stát a vypálil ze své levé ruky energetický paprsek směrem do pralesa.

Krátce nato odtud zazněla salva. Bylo jasné, že útok platil Arkonidance, protože mířil proti ní.

V té chvíli robot vyrazil kupředu. Kolem jeho těla se cosi mihotalo, připomínalo to horký vzduch. Že by energetický ochranný štít? pomyslel si Tomisenkov.

To bylo jedno! Generál položil pušku přes loket a na hlaveň nasadil střelu, která připomínala granát.

Robot mezitím zaujal pozici. Střílel ostošest do pralesa a podpaloval jej. Výstřely neznámého protivníka zanedlouho ztichly. V té chvíli generál zamířil a stiskl spoušť. Proti tomuhle neutronovému granátu byl i robotův ochranný štít příliš slabý.

Thorin robot dostal plný zásah a ve zlomku vteřiny se doslova vypařil.

Za okamžik stál generál za Thorou. „Doufám, že jste to přestála bez úhony, madam! Smím vám pomoci?“

Způsob, jakým generál mluvil, dokázal Arkonidance poplést hlavu. Nyní však, když zneškodnil jejího robota, si plně uvědomila, že se stává obětí jeho intrik.

Ignorovala jeho pomocnou ruku a vstala sama. „Vy mizerný člověče!“

Thora se chvěla zlostí. Tomisenkov vychutnával svůj triumf tím víc. Netušil, že nejhorší nadávkou z Thořiných úst byl právě výraz člověk.

„Teď bychom se měli vrátit, ctěná dámo. Umím si představit, jak se vás dotkla ztráta vašeho plastického sluhu, a že teď nemáte tu pravou náladu na další procházku. Měla byste si trochu lehnout a odpočinout si.“

„To si vypijete, generále!“

„Proč já?“

„Chcete snad tvrdit, že tenhle zákeřný manévr nebyl vaším dílem?“

„Jistěže to nepopírám. Jste inteligentní, madam!“

Tomisenkov už svou zajatkyňu dobře znal, a proto mu bylo jasné, že ji teď musí nechat být. Obrátil se a mlčky kráčel zpátky do tábora. Sto metrů za ním pak minula stráže i Thora. Jeden strážný ji s odstupem sledoval, aby se přesvědčil, že se vrací do stanu.

Generál nechal mezitím nastoupit jednotku, která dostala za úkol uhasit hořící prales. Podařilo se to zanedlouho, přestože ve skladu nebyl dostatek hasicích prostředků. Bujná venušská flóra nehořela dobře.

Tomisenkovova neodbytnost byla pověstná. Ještě jednou se vrátil ke Thoře a zeptal se na mutanty.

„Ven, vy barbare!“ okřikla ho a nadechla se, aby ho počastovala dalšími nadávkami, ale jeho úšklebek jí je vzal z úst. Takže se jen otočila a ukázala mu záda.

Generál to zkusil na jemnější notu.

„Jednou jste mi pohrozila, že by váš robot mohl zneškodnit celou mou jednotku. Vzal jsem si vaše slova k srdci. Nebo mi snad chcete tvrdit, že to byl jen nevinný žert?“

Thora neodpovídala.

„No dobrá, jak chcete. Nemyslete si, že vám budu neustále skládat účty. Vyhrožovala jste mi, a já nikdy nepopíral, že váš robot mi je trnem v oku. Já jsem byl ten rychlejší, a vy jste teď plně v mé moci. Máte dvě hodiny na odpočinek. Pak tenhle tábor zrušíme a budeme pochodovat k severovýchodu. Základna na Venuši padne! Na to se můžete spolehnout! A já osobně převezmu dědictví vašich arkonidských předků. S vámi, nebo bez vás.“

O pět pozemských hodin později se malá armáda vydala na cestu. Každá zápalka, každá konzerva, všechno, co zůstalo ze zničených lodí, bylo přesně zaregistrováno a přísně sřezeno. Kdo vystřelil z pušky, musel o tom podat zprávu a zaznamenat množství vystřelené munice.

Čelní a krycí jednotky malé armády byly naloženy méně než prostřední, protože se od nich čekala větší pohyblivost.

V džungli nebylo možné, aby se všichni drželi pohromadě. Křoví bylo často tak husté, že muselo být vypáleno atomovými zbraněmi. Byly to speciální zbraně, zbavené smrtelného záření, nikoliv však svých účinků v místě dopadu.

Cestou, kterou proráželo čelo armády, museli jít i ostatní. Kolona se tedy táhla do délky několika kilometrů.

Tomisenkov se stále držel poblíž Thory. Dělal to tak důsledně, až ji donutil k řeči. Dala mu jasně na srozuměnou, že je jí jeho blízkost odporná.

„Na vaše pocity bohužel nemohu brát žádné ohledy. Kdyby na mě chtěl Rhodan zaútočit, budu potřebovat rukojmí. A kdyby ho dokonce napadlo, že vás odtud vytáhne, chci mít možnost vás nejdřív zabít.“

Tato otevřenost Thoru zdrtila, ale nedávala to najevo. Na dále se schovávala za vrozenou masku a povýšenosti.

Vtom přiběhl muž od průzkumníků, kteří pročesávali prostor před čelem kolony.

„Asi dva kilometry odtud směrem na jih jsme něco našli, pane generále.“

„A sice?“

„Opuštěný táborový oheň. Uhlíky v něm už byly vychladlé a kousek dál v trávě ležela tahle ruská karabina. Ti chlapi ji tam museli zapomenout.“

„Takže krajani! Je ostudné, jak rychle ztrácejí kázeň, když jim schází velení. Vy jste velitel průzkumu?“

„Ano, pane!“

„Vezměte si od plukovníka Popolčaka deset mužů jako posilu a pátrejte dál směrem na jih. Mám pocit, že někde tam budou lidé, kterým se musíme podívat na prsty!“

„Rozkaz, pane generále!“

Ještě než se však mohl obrátit k plukovníkovi, vyštěkla z džungle salva z pěchotních zbraní.

„Kryjte se!“ vykřikl kdosi. Muži padali k zemi jako hrušky. Po první salvě nastal klid. Dokonce i zdejší ptactvo utichlo. Pak padlo několik vlastních výstřelů.

„K čertu!“ zvolal Popolčák. „Střílet bude jenom ten, kdo něco uvidí. Každá rána musí sedět!“

Odpovědí mu byla protivníkovy kulometná salva.

„To jsou blázni,“ zavrčel Tomisenkov s nosem dva centimetry nad zemí. Otočil se k Thoře, která ležela těsně vedle něj a rukou si kryla zátylek. „Mrzí mě, jestli jsem se vás dotkl. Ale jste pro mě příliš drahocenná, než abych si mohl dovolit vás ztratit. Mohu vám nějak pomoci?“

„Nechte mě být a dejte mi zbraň. Umím se zbraněmi zacházet.“

„O tom nepochybuji,“ řekl Tomisenkov a váhavě sáhl dozadu. Pak měl najednou v ruce šestirannou pistoli a podal ji Thoře. „Opatrně, madam! Je nabitá, a hodí se jen pro boj zblízka!“
„To mi stačí,“ přikývla Thora.

Telepat Son Okura a Perry Rhodan nebyli právě nejideálnějším týmem pro pěší putování venušským pralesem. Obzvlášť ne v případě, kdy cíl ležel vzdálen pět set kilometrů.

Son Okura měl odjakživa problémy s nohama a Rhodan zase zraněné rameno z boje mezi rebely a pacifisty poručíka Valerinského. Perry však neztrácel humor. Šlo o čistý průstřel, který nepoškodil kost ani tepny. Arkonidanské léky navíc urychlily léčbu, takže už jen svědění svědčilo o tom, že byl před několika dny raněn. Nicméně byl zesláblý a věděl, že ještě nemůže dost dobře pokračovat v cestě.

„Musíte se šetřit, pane!“ naléhal Okura, když zase dokončil provizorní úkryt ve větvích dalšího stromu.

„Tahle stromová hnízda jsou dobrá tak pro ptactvo, ale ne pro muže, kteří musejí pokračovat v cestě,“ zavrčel Rhodan. „Při našich handicapech to jinak nejde.“

„No, stejně si nejsem jist, jestli bychom neměli přidat. Co když se Thora s Tomisenkovem dostanou na základnu? Thořiny mozkové vlny jsou klíčem k pevnosti!“

„Myslíte si, že by nás mohla zradit?“

„To není důležité. Tomisenkov ji má ve své moci. Mohou ji k tomu donutit.“

„Oukej,“ usmál se Okura. „Myslím, že to zvládneme. I když pokračujeme jen pomalu, jsme pořád ještě rychlejší než generál. Ten s tou svou armádou nemůže jít džunglí rychleji než naše dvě invalidní těla. Podle poslední průzkumné cesty myslím, že od nás nebudou daleko. Už jsme je takřka dohnali, a jsem přesvědčen, že k pobřeží dorazíme ještě před ním. O Marshalla si přitom nemusíme dělat starosti.“

„Váš optimismus bych chtěl sdílet,“ řekl Perry Rhodan. „Neměl byste však přemýšlet jen takticky, ale i strategicky. Zapomínáte na hlavní souvislosti.“

„Nerozumím vám, pane.“

„Myslete na příčiny naší přítomnosti!“

„Příčinou je Thořin útěk!“

„Velmi správně! A teď se zamyslete nad těmi Rusy.“

„Východní blok podnikl invazi na Venuši. My jsme mu udělali čáru přes rozpočet a Tomisenkovovu flotilu zničili. Očividně vládne jenom zbytku původní armády...“

„Dále! Nemyslete na ty, kteří dezertovali. Na Venuši musí být ještě víc lidí.“

Son Okura přemýšlel. „Z Východního bloku?“

Perry Rhodan přikývl.

„Myslíte posily? Další flotilu? O tom nic nevím?“

„Právě! Tomisenkov také ne. Ale mně je jasné, že tato flotila musela přistát. Víte dobře, že jsme na ni při zpáteční cestě k Zemi nedopatřením narazili a ze čtyř set lodí dvě stě zničili, protože se ocitly v dosahu našeho energetického štítu. Další lodě musely podlehnout vlivům zdejší atmosféry při přistání, ale vsadím se, že jich taková stovka na Venuši přece jen přistála.“

Son Okura zbledl. „Proboha, pane? To by znamenalo...“

Víc nemusel říkat. Oba věděli, co to znamená. Někde na Venuši musela existovat další dobře vyzbrojená armáda.

„Pomocná flotila byla jistě určena pro generála, ale pokud se mu nepodřídila, znamená to, že se osamostatnila. Tohle osamostatňování tady na Venuši už pomalu připomíná epidemii.“

Podle plánu se prospali a pak vyrazili. Okura by už ani nespočítal, kolik takových chatrčí ve větvích stromů cestou zbudoval. Stal se v tom mistrem.

Příštího dne zaslechli výstřely. Rhodan, který šel vpředu, se okamžitě zastavil. Než mohl něco říct, následovala další salva.

„To je bitva, pane! Řekl bych, že severně odtud.“

„Jak jinak? Tomisenkov je severně od nás.“

Pak následovala detonace granátu nebo bomby. Potom nastalo ticho. Čekali ještě čtvrt hodiny, ale střelba se už neopakovala.

„Hm, co si o tom myslíte, Sone?“

„Asi rozbili tábor a teď se bránili útoku Valerinského.“

„Pokud to byl Valerinski... Každopádně se budeme držet dál vlevo,“ rozhodl Rhodan. „Náš odstup je dost velký. I opatrnost lze přehnat.“

„Opatrnosti není nikdy dost,“ namítal Okura. Jeho šéf se těm poučným slovům usmál.

„Jistěže není. Je tu ale možnost, že nás někdo potřebuje. Například Thora.“

Řídili se Rhodanovým plánem. Po dalších deseti kilometrech Okura opět postavil ve větvích vysokého stromu přístřešek. Před spaním se snažili zachytit Bullyho vysílačku, ale jejich náramkové přístroje byly příliš slabé. Nebo se GOOD HOPE nehlásila.

„Tajný přepínač X,“ zamumlal lakonicky Rhodan. „Vypadá to, že se skutečně aktivoval.“

„Anebo se pan Bull vrátil zpátky na Zemi.“

„Slíbil pravý opak. Ale je to jak chce, teď jsme definitivně odkázáni sami na sebe. Dobrou noc, Sone!“

„Dobrou noc, pane!“

Znělo to jako ironie. Protože na nebi pořád ještě stálo slunce předlouhého venušského dne...

Tentokrát je vzbudila střelba. Okura okamžitě pocítil na paži Rhodanovu dlaň. „Tiše, chlapče, je to přímo u našich dveří.“ Skutečně to znělo, jako by se střílelo doslova pod jejich stromem, ale byl to klam.

„Nic nevidím,“ řekl Okura.

Rhodan se zamračeně rozhlížel. „K čertu, kdybych tak věděl... Táhle!“

Zvedl ruku a ukazoval prstem. I jeho druh tam spatřil pohyb - v křoví, asi sto metrů od nich.

Padly další výstřely. Nejříve jednotlivě, pak celá salva. „Bitva probíhá ještě o kus dál, takových pět set metrů od nás doleva...“

„Taky si myslím.“

„Oukej, tak se tam půjdu podívat.“

„Pane! Zůstaňte tady! Oni vás...“

Rhodan mávl rukou. „Nic mi neudělají. Budu opatrný. Vy zůstanete tady a budete zticha. Ať se děje co se děje, neprozradíte se zbytečným střelením. Tam vpředu bude asi skupina rebelů. A možná pro nás mají něco k jídlu. Naše munice i proviant potřebují doplnit.“

Son Okura byl zvyklý poslouchat a mlčky přikývl.

Perry Rhodan se přehoupnul přes větev a začal sestupovat. Pokud se bude držet těsně u kmene stromu, nebezpečí odhalení bude mizivé.

Musel slézt asi dvacet metrů.

Dostal se až na zem, aniž by si ho někdo všiml. Odtud však měl podstatně horší výhled, než seshora. Ale zapamatoval si směr, takže se tudy pustil.

Osud mu do cesty nepostavil žádné venušské bestie. Horší to bylo s liánami, mezi nimiž se musel proplétat jako nekonečným závěsem. Na jejich prořezávání nebyl čas, a nebylo by to ani vhodné, protože měl zkušenost, že když je člověk přerízl, často vystřelily do vzduchu jako tětíva luku a vydávaly přitom pekelné zvuky, které by za těchto okolností mohly znamenat jeho smrt.

Když se dostal asi na třicet metrů od tábora, udělal si delší přestávku. Ruce a obličej měl poškrábané od trnů. Otřel si pot z čela.

Pak se soustředil na lidi před sebou.

Protože už léta uměl perfektně rusky, nedělalo mu potíže je odposlouchávat. Byli však skoupí na slovo a prozrazovali jen tolik, že jsou unavení a že Valerinského útok na Tomisenkova považují za riziko. Další slova byla příliš tichá, aby jim porozuměl.

Takže se musel dostat blíž.

Vykročil, ale šel velmi pomalu a opatrně. Vzdálený boj bylo stále ještě slyšet, takže nehrozilo, že by se jednotky v nejbližší době stáhly zpět do tábora.

Konečně spatřil malou mýtinu. Neměla v průměru víc než dvacet metrů. Koruny se nahoře uzavíraly v zelenou střechu, takže ani na mýtině nebylo víc světla než jinde v pralese. Rhodan viděl pět mužů.

Čtyři spali, nebo polehávali v trávě. Pátý seděl u stromu, opíral se zády o kmen a pokuřoval z dýmky.

Přístroj, který hlídali, jim Rhodan záviděl. Jinak byli velmi dobře vyzbrojeni. Kromě beden s municí leželo opodál asi padesát kulometů.

„Prezident by si měl svůj světový názor pořádně promyslet,“ řekl jeden z ležících. „Není to moc originální nápad, dobývat mír násilím.“

„Seš divnej,“ namítl jiný. „Dokud Tomisenkov nechce mír, musíme si ho dobýt sami.“

„Myslíš teda, že správnějma pacifistama se staneme teprve tehdy, až jima budeme všichni?“

„Nesmysl! Už teď jsme správný pacifisti. Zdá se mi, že vedeš divný řeči, Igore. Mohly by tě stát krk. Prezident přesně ví, co chce, a má taky moji plnou důvěru...“

„Jo, Mít'ó, myslím, že je na tebe hrozně pyšnej. Ale občas mu moc radíš. Takový lidi nemá rád.“

„Mysli si, co chceš! Má mě rád takovýho, jaký jsem. Jestli ti jde o moje dobré rady, Valerinski si jich cení. Ta věc se stromovou léčkou se rozjede, jen co dorazíme k řece.“

„Ale ne! Tys ho přemluvil? Proč tedy generál útočí už dnes?“

„Zeptej se ho sám...“

„Buďte už konečně zticha!“ stěžoval si třetí muž. „Jestli chcete ještě chvíli hulákat, Tomisenkovovi lidi nás tady najdou dřív, než se naši vrátí. Ty máš stráž, Mít'ó, tak hlídej! Ostatní spát! Jestli se vám to nelíbí, postěžujte si prezidentovi. Ale nedělejte mi potíže!“

Tenhle muž byl asi poddůstojník. Každopádně měl autoritu. To se Rhodanovi nehodilo. Dokud muži mluvili, nebyli dostatečně soustředěni. Teď ho mohl sebemenší zvuk prozradit.

Na druhou stranu však měl oporu ve zvucích pralesa. Jakmile nějaký pták zaplácal křídly, udělal pár kroků. Ale šlo to pomalu.

Ze silné liány udělal něco jako laso, pomocí něž si přitáhl jednu z karabin. Ještě však neměl potřebné střelivo a proviant.

Malou bedničku s nápisem Masový extrakt si vybral jako další kořist. Smyčka na konci lasa musela tím pádem být o něco větší. Hodil ji, a hned napoprvé do ní bednu dostal. Avšak jakmile dotáhl smyčku a zabral, bednička se s rachocením překotila.

Strážný byl vmžiku na nohou.

„Stůj!“ zvolal, přestože Rhodana v žádném případě nemohl vidět. Ve stejnou chvíli vyskočili i ostatní čtyři a rutinovaně sahali po zbraních.

Rhodan si uvědomil, že před touto pěticí karabin nemá naději na únik. Pokud se chtěl zachránit, pak jedině inteligencí, nebo blufem.

Stál tam naprosto klidně a hlaveň právě ukořistěné zbraně držel dolů.

„Dejte ruce vzhůru!“ vyzvali ho.

Neuposlechl, překročil kořen stromu a podmračeně se k nim blížil.

„Okamžitě se zastavte!“

Teď už poslechl. Usmál se, ale předvedl přitom nespokojenou grimasu, jakou dělají velitelé.

„Kdo tady velí?“ zeptal se panovačně a dokonale běloruštinou.

Jeho sebejisté chování těch pět očividně popletlo. Nikoho už nenapadlo po něm chtít, aby zvedl ruce.

„K čertu, neumíte mluvit?“ zařval Rhodan podle osvědčeného receptu. „Co je to tam vzadu za střelbu? Patří snad ti salonní bojovníci k vám?“

Konečně se jeden z mužů vzpamatoval.

„Jmenuju se Ilja Iljušin, pane!“

„Hodnost nemáte?“

„Hodnosti už nejsou používány, pane, co prezident Valerinski...“

„Držte hubu! Takže, pánové! Já jsem komisař Danov, R. O. Danov. Před čtyřmi týdny byla zvolena nová vláda Východního bloku, a včera na Venuši přistály jednotky, aby se tu postaraly o klid a pořádek. Podle krátkého rozhovoru s vámi jsem nabyl dojmu, že se v Tomisenkovově divizi rozšířily podivné zvyklosti, pro které asi nebudu mít potřebné porozumění. Žádám vás, abyste si okamžitě vzpomněli na svou přísahu a z ní plynoucí povinnosti!“

„My nepatříme k Tomisenkovovi, komisaři...“

Rhodan viděl, jak Mít'a dloubl kolegu do žeber.

„O detailech si promluvíme později. Nejdřív se postarejte, aby skončilo to nedisciplinované střelení. Jak jste to právě řekli? Valerinski?“

„Poručík Valerinski, komisaři.“

„Dobrá. Vy dva se tedy ihned vydejte na cestu a zpravte ho o nové situaci. Veškeré velení na Venuši přebírá komisař. Přejí si mít poručíka a jeho muže nejpozději za půl hodiny tady. Nač ještě čekáte?“

Rhodan se přitom záměrně zahleděl na ty dva z pětice, kteří byli očividně na rozpacích. Pochopili a okamžitě odešli. Teď měl před sebou už jen tři protivníky. Tato změna sil ho naladila optimističtěji.

„Odložte zbraně! Dokud znovu nesložíte přísahu, nesmíte být ozbrojeni.“

Několik vteřin to vypadalo, že to přehnal, jako by si ti tři jeho bluf uvědomovali. Muži váhali. Pak ale začala hra, kterou si snad ani neuvědomovali.

Rhodan držel hlaveň pušky stále skloněnou. Ale jeho oči ji více než nahrazovaly. Dokázal dokonce částečně hypnotizovat, když se řádně soustředil.

Váhání těch mužů už vypadalo nebezpečně.

„Odložte zbraně!“ přikázal ještě jednou.

Nyní už ani nepozvedl hlas, nicméně pacifisti ho snad právě proto poslechli.

„Čeléeém - vzad!“ Opět poslechli.

Rhodan se sklonil ke zbraním a obloukem je zahodil. Až na jednu. Lehkou armádní pistoli, kterou udržel v bolavé ruce si nechal.

„Otočit!“ zněl jeho další rozkaz a opět jim stál tváří v tvář. Zanedlouho se nechali dokonce ještě i spoutat a přivázat ke stromům.

Teprve pak jim došlo, že se stali obětí klamu. Ale to už bylo pozdě. Jenom zaslechli, jak se domnělý komisař věnuje jejich majetku, a o něco později už jen slyšeli jeho vzdalující se kroky. Kdyby neměli v ústech roubíky, určitě by sprostě kleli.

Když se Perry Rhodan vrátil pod svůj strom, chtěl dát nahoru signál. Son Okura však už stál u něho. „Slyšel jsem váš hlas, pane, a tak mě napadlo, že vás objevili. Proto sem slezl dolů.“

„Musíte ještě jednou nahoru pro naše věci. Co nejrychleji odtud vypadneme... Vysvětlím vám to později.“

Okura totiž rozšířenýma očima zíral na karabinu, pistoli a vak s konzervami. Pak se ale pohnul a za chvíli byl zpátky z koruny stromu.

„Musíme rychle vyrazit,“ připomínal Rhodan. „Valerinski se zanedlouho vrátí do tábora a až najde své muže spoutané my nebudeme mít dostatečný náskok, mohli bychom z toho mít pěknou patálii.“

„Už nemám žádnou municí!“ zaúpěla Thora po boku generála. Podal jí dva plné zásobníky.

„To jsou poslední, které mám. Až je vystřelíte, budeme se muset probít o dvě stě metrů zpátky k arzenálu. Ovšem za předpokladu, že ještě bude v našich rukou. Střílejte tedy jenom najisto.“

„Jak myslíte, generále...“

Bitva trvala už dobrou čtvrt hodinu. V blízkosti generála Tomisenkova se shromáždilo asi třicet vojáků. Bránili ho na všechny strany. Spojení se zbytkem armády bylo přerušeno. Že se však bránila, bylo zřejmé podle střelby v okolí.

Tomisenkov však byl přesvědčen, že ani Valerinski nemá dostatečný přehled o svých mužích. Dvakrát kdesi za sebou zaslechl rozčilením přeskakující hlas ješitného poručíka.

„Slyšíte, madam?!“ křičel generál na Thoru. „Ten zelenáč se dal prohlásit za prezidenta! Slyšíte to? Tahle planeta je opravdový blázinec... A támhle vlevo leží mrtvola. Pacifista, který si hrál na válku...“

Tomisenkov ukončil řeč chraplavým chechotem.

O hodinu později už ani nemohl mluvit, jak měl vykřičený hlas. Už jenom sípal.

Valerinski najednou ukončil boj. Jeho rozkazy byly slyšet až ke generálovi.

„To může být finta,“ namítala Thora. Sdíleli její podezření a raději chvíli vyčkali. Teprve když si byli jisti, že se Valerinski stáhl, svolal generál důstojníky k poradě a mužstvo se mezitím postaralo o mrtvé. Bylo jich více než padesát, ale téměř polovina byli muži Valerinského.

„Chybí sedmadvacet vojáků,“ konstatoval Tomisenkov. „Můžete mi to nějak vysvětlit, plukovníku?“

Popolčák pokrčil rameny. „Asi přehlédli pár mrtvých.“

„Pár ano, ale sedmadvacet?“

„Zbytek mohl odejít s Valerinským.“

„Plukovníku! Co je to za řeči? Vypadá to, že i vy jste infikován touto planetou!“

„Infikováni jsme všichni, pane generále. Každý podle sebe. Ani vy netvoříte výjimku.“

„To mi vysvětlíte jasněji!“

„Žijete v mylném dojmu, že velíte disciplinované armádě. Taháte s sebou nesmyslnou byrokracii a spoustu papírů. Přitom to ve skutečnosti všechno vypadá úplně jinak. Chlapi jsou špinaví a lhostejní, a sotva jim zmizíte z očí, nadávají na vás. Kdyby mohli, utekli by. A ty vaše plány o základně na Venuši! Vždyť to jsou všechno pohádky!“

Po plukovníkově řeči nastalo dlouhé ticho. Generál zbledl až po kořínky vlasů.

„Je to pravda?“ hlesl nakonec, ale nikdo se neopovážoval odpovédět.

„No dobrá,“ kývl generál. „Nechám si vaše slova projít hlavou, plukovníku. Oba jsme v této chvíli příliš rozrušeni, než abychom toto téma mohli posuzovat objektivně.“

Armáda pokračovala v cestě.

Když dorazili k řece, překročili ji a chtěli pokračovat malým údolím, připomínajícím úvoz.

Vtom nějaký svobodník přinesl lístek, který našel připevněn na stromě. „Nechodte tím úvozem, generále,“ četl Tomisenkov. „Pacifisté jsou skryti na stromech, a plánují překvapivé přepadení.“

„K čertu! Kdo mi to píše takový dopis?“

Thora mu to jako jediná mohla říct, protože poznala písmo. Ale mlčela.

John Marshall byl se silami v koncích.

Polovina venušského dopoledne je víc než celý pozemský den. Celou tu dobu se snažil spojit s tuleni.

Věděl, že sídlí na druhé straně mořského zálivu. Bylo to však 350 kilometrů odtud. To bylo daleko, ale možná, že se někteří z nich vydali po moři na opačnou stranu zálivu? Voda přece byla jejich živlem!

Proč ho však neslyšeli?

Uposlechli kočovnický pud a odstěhovali se do jiných končin.

Marshall za sebou zanechával v pobřežním písku stopy. Bezradné, smutné stopy...

Jeho telepatické výzvy neustále ztrácely na síle. Dělal stále větší přestávky, aby si odpočinul. Spolu s fyzickým vyčerpáním se objevovaly příznaky deprese.

Proč ho neslyšeli?

Tahle stále se opakující otázka mu už málem přivodila šok, když si konečně uvědomil důvod. Že ho to nenapadlo dřív! Co když nesouhlasí frekvence telepatických vln?

Marshall stál chvíli strnulý jako solný sloup. Pak si ale uvědomil, že by Rhodan přece nebyl tak hloupý nebo nevědomý, aby ho posílal za beznadějným podnikem přes celý prales.

„Jsem dobrý telepat,“ říkal si Marshall v duchu. „Oni mě uslyší! Musejí mě slyšet!“

Položil se do písku a rozhodl se, že bude půl hodiny relaxovat. Nehne ani prstem!

Když ten čas uplynul, vyhrabal rukama v zemi díru a schoval do ní všechny svůj majetek, což znamenalo hlavně konzervy a pušku.

Bez této zátěže pak vstoupil do moře a šel tak daleko, aby se mohl celý potopit.

Byl si přitom plně vědom nebezpečí, které mu hrozilo. Hustá, nepoddajná, olejovitá voda, plná řas a všelijakých potvor, mu mohla způsobit řadu nepříjemností. Přesto však neměl jinou volbu.

Voda vede zvukové vlny stejně jako vzduch. Proč by to neplatilo i o hypnotických vlnách?

Ponořil se a soustředil se. Přitom se snažil vysílat přesně formulovanou zprávu.

Za chvíli vystrčil hlavu a nadechl se. Znovu se potopil a pokračoval ve výzvěch. Tohle zopakoval pětkrát.

Když se znovu vynořil, těsně vedle něj dopadla na hladinu sprška kulek.

Rychle se ponořil a plaval stranou.

Okamžitě zapomněl na tuleně. Na břehu stáli lidé a šli po něm. Byli v tuto chvíli nebezpečnější než celá Venuše dohromady.

Když se vynořil, otočil se tak, aby ležel na zádech. Jenom obličej měl z vody venku. Kroutil očima, aby se mohl podívat na šest mužů na břehu. Byli si vědomi své převahy. Očividně ho už delší dobu pozorovali, a snad si nyní mysleli, že ho dostali. Ted' už nestříleli.

Vypadalo to, že půjdou pryč. Ale neodešli.

Stále ještě byl opatrný. Nechal se vodou donést až ke břehu, pak se překulil na břicho a vyplazil se ven. Když se dostal ke svým věcem, vyházel z jámy hlínu, až utvořila malý kopec, za kterým se skryl. Vytahoval pušku a konzervy.

Těch šest mužů od něj nebylo dál než dvě stě metrů.

Zahrabal se ještě o něco hlouběji do mokré půdy a vzal do ruky pušku a arkonidský paprskomet. Třikrát se zhluboka nadechl.

Hlaveně ležela na navršené hlíně. Mířilo se mu dobře. Stiskl spoušť.

V poslední chvíli však zvedl hlaveně, aby nikoho nezasáhl. Měl to být varovný výstřel.

Nepřátelé se vyděsili. Kdyby se teď chtěli otočit a utéct! Marshall by jim nikdy v životě nestřílel do zad. Ovšem těch šest to vidělo jinak. Skočili k zemi a zahájili palbu.

Řetěz pěchotních projektilů zvedal všude kolem něj prach a hlínu. Nesměl na nikoho brát ohled, pokud chtěl z této pasti vyvážnout. Tito muži ho chtěli zabít. Měli podobné myšlenky jako ten muž předtím.

Marshall odložil karabinu a sáhl po impulzním paprskometu. Protivníky nebylo vidět, ale věděli, kde leží.

Deset vteřin nepřetržitě palby čisté termické energie! Nemohli to přežít.

Ale Marshall vyčkával celou hodinu, než se pohnul. Přestože se šesti nepřátel zbavil, měl silný pocit, že v okolí zbyli ještě další.

Protivník díky termozáření zpozorněl. Byl opatrnější. Marshall ale nesměl podstoupit žádné riziko. Uvědomoval si, že se někde poblíž přesunuje celá armáda. Kdyby utíkal nesprávným směrem, vběhl by jí přímo v ústřety. Neměl jinou možnost než dál vybudovávat a upevňovat své stanoviště.

Ležel na boku a pažbou karabiny hrabal v zemi. Brzy narazil na písek. Ale hrabal dál.

Kdyby se teď chtěli objevit tuleni! Potřeboval nějaké spojence. Ale pomohou člověku proti jiným lidem? Byl telepat – telepatovi snad pomohou.

Další myšlenka patřila Rhodanovi s Okurou. Kde ti dva vězí? Proč k němu ještě nedorazili?

Zahleděl se na náramkový chronometr. Spojové ticho. Ano, nesměli používat vysílačky, ale Rhodan řekl, že v případě krajní nouze mohou.

Jaká tohle byla situace? Octl se v pasti...

Nastavil frekvenci a tiše řekl: „Haló! Perry Rhodane! Tady John Marshall! Volám Perryho Rhodana! Jsem v krajní nouzi pane...“

Čekal. Deset vteřin.

Pak přišla odpověď.

„Tady Rhodan. Co se děje, Marshalle? Měl jste úspěch?“

„Ne, pane. Tuleni se nehlásí. Obávám se, že vzdálenost byla příliš velká. Zkoušel jsem to celé hodiny. Ted' mě obklíčili muži z Východního bloku. Mým jediným úkrytem je hromádka písku. Protivník sedí ve skrytu blízkého lesa. Pokud si přinesou granátometry, je po mně. Zcela očividně mi jdou po krku. Můžete mě nějak podpořit?“

„K čertu, Johnne, to je zlé! Dobře, že jste mě informoval. Tomisenkov a rebelové teď mají svých starostí dost, o to jsme se s Okurou postarali. Navíc máme dostatečný náskok. Myslím, že za takové čtyři hodiny můžeme být u vás. Každých deset minut vysílajte naváděcí signál, abychom nesešli ze správného směru. Hlavu vzhůru, Johnne! My vás odtud dostaneme!“

Nedlouho po skončení rozhovoru začali vojáci na břehu znovu střílet. Marshall viděl tři záblesky zbraní, a proto tam hned vyslal pár termopapírků. V okamžiku byl les na pobřeží plný dýmu a kouře.

„Hm,“ zamumlal Marshall. „Na tenhle efekt jsem nebyl připraven. Možná že ty hochy prostě vykourím. Aspoň je to na čas zaměstná.“

„Rychle, Okuro! Nedá se nic dělat, musíme si pospíšit. Zvládnete to? Dejte mi pušky a vak s proviantem. Je na čase, abych byl nosičem já.“

„Pane, nemluvte, jako bych dosud všechno nesl jen já. A myslíte na své rameno!“

„Nesmysl! Moje rameno je na nejlepší cestě k uzdravení. Dejte sem ty věci a vezměte si mačetu. Následující kilometry půjdete vpředu.“

Malý Japonec poslechl. Pokračovali v cestě.

Plynuly hodiny, a pořád ještě nebylo odnikud slyšet střelbu.

Poslední kilometry se dostávali poměrně snadno kupředu. To nebylo tím, že by krajina byla schůdnější, bylo to stále lepší rutinou, kterou nabývali.

Pak Rhodan řekl, že cítí vodu.

„Teď zvlášť opatrně, Okuro!“ varoval svého druha. „Zdejší les je plný odhodlaných bojovníků!“

Najednou stáli u moře. Najednou tam bylo.

Už jim ve výhledu nebránil bezpočet větví, lián a křovisek.

„Hm,“ zavrčel Rhodan. „Moc toho nevidím. A ta mlha...“

Okura se usmál. „Divná mlha, pane. Mně ale nevadí. Táhle vlevo je ještě hustší, pokud se nepletu.“

„Nepletete se, Sone. Vidíte snad něco?“

Okura byl mutant, obdařený schopností vidět za plného soustředění ve tmě jako ve dne. Tahle mlha pro něj neznamenal překážku.

„Vidím docela dobře, pane. Ani ne tři sta metrů od nás leží u okraje lesa nejméně dvacet osob. Leží jen v trávě, patrně mají dojem, že je mlha dostatečně chrání.“

„A co Marshall?“

„Ten je o kus dál na břehu... Mám vyrazit sám, pane? Myslím, že bych to dokázal...“

„Ne, to má čas,“ řekl Rhodan a vyhrabal z vaku dvě malé nálože. „Myslím, že tohle je probere.“

Otočili se, znovu k lesu a pracovali se k nepřátelské skupině zezadu. Po obou bocích ležící skupiny položili nálože. Nastavili je na rozdíl třiceti vteřin. Z úkrytu pak sledovali, co se bude dít.

„Ještě minuta,“ zamumlal Rhodan. Okura přikývl.

Pak vybuchla první nálož.

„Vyskočili a poskakují. Křičí jeden přes druhého...“

„To slyším.“

„Teď většinou znovu zalehli. A ostatní?“

„Tři utíkají na západ. Jenom jeden z nich má odvahu a kráčí k lesu. Karabinu drží připravenou ke střelbě.“

„Tomu říkáte odvaha? Tomu chlapovi přeskočilo!“

Třicet vteřin uplynulo.

Explodovala druhá nálož, a vyvolala u protivníka naprostý zmatek. Každý z vojáků nyní čekal další výbuchy, jejichž původ nebyl jasný. Všeobecně utíkali k západu. Spíše prchali hlava nehlava.

„Přístup k pobřeží je volný! Jdeme!“ rozhodl Rhodan.

Na začátku pláže pak zaujali pozici.

„Zajistit směrem na západ!“ rozkázal Perry a zabýval se vysílačkou. „Pojďte sem, Johne! Pobřeží je zabezpečeno.“

„Nebesa! To jste udělal výborně, pane! Už utíkám!“

Když se postava nadšeného Johna Marshalla vynořila z dálky zaduněla exploze.

„Co to bylo?“ zaúpěl Son Okura.

„Řekl bych, že pumový útok,“ odpověděl tiše a stísněně Rhodan. „Vždyť pořád říkám, že tady na Venuši nejsme zdaleka sami.“

Stromové pasti Valerinského unikli. Ale když generál Tomisenkov spatřil čtyři útočící vrtulníky, věděl, že přišel z deště v pod okap.

První pumový koberec dopadl většinou do pralesa. Pouze poslední tři detonace se ozvaly poblíž místa, kde generál tušil čelo své karavany.

„To je zrada! Já ty chlapy poženu k zodpovědnosti!“

„Kryjte se!“ odvážil se mu skočit do řeči plukovník Popolčak. „Rozdělte se vpravo a vlevo do křoví!“

Opět dopadaly bomby a vyhazovaly do vzduchu kusy stromů, lián, a změti zeleně s hlínou.

Za dvě minuty bylo po všem. Aspoň prozatím.

„Oni se vrátí,“ tvrdila Thora, když si z oděvu oprašovala hlínu.

„Co o tom víte?“ vyjel na ni Tomisenkov.

Pokrčila rameny. „Vůbec nic, pane generále. To nebyla moje armáda. Ale vy byste měl přemýšlet. Snad jste poznal označení těch vrtulníků?“

„To byly stroje Východního bloku, madam. To poznám už podle typu. Jsou největší a nejrychlejší...“

Thora se ironicky ušklíbla, a než generál stačil něco namítnout, plukovník Popolčak mu znovu skočil do řeči. „Máme mrtvé, generále! Jaké rozkazy vydáte?“

„Vy nejste schopen samostatného rozhodování, plukovníku? Nechte posbírat padlé a pak ať divize nastoupí. Musím s vojáky mluvit.“

Tomisenkov se díval za odcházejícím důstojníkem, a pak chytil Arkonidanku za ruku. „Vy půjdete se mnou!“

Nuceně ho následovala ke spojařům.

„Kornějeve!“ zařval Tomisenkov.

Mezi dvěma přístroji se vztyčila postava. „Rozkaz, pane generále!“

„Ruším spojové ticho. Za dvě minuty ať máte vysílačku připravenou. Potřebuju mikrofon.“

„Chcete mluvit bez kódu?“

„Zatraceně! Nevypytávejte se generála, vojáku!“

„Odpusťte, pane generále. Jakou mám zapnout frekvenci?“

„Tu předepsanou, chlape! Nebo si myslíte, že hodlám vést soukromé hovory? Vy tady zůstaňte, madam! Přece mi zrovna teď neutečete do pralesa?“

Thora ustoupila o pár kroků, aby se posadila na spadlý strom. Překvapivě se usmála. „Nenechte se rušit generále. Neuteču vám!“

Kornejev provedl kontrolu spojení. „Vysílačka připravena, pane!“

Tomisenkov popadl mikrofon. „Tady generál Tomisenkov, velitel divize Venuše! Rozkaz čtyřem vrtulníkům! Okamžitě přistáňte v mé oblasti a podejte hlášení! Potvrďte příjem a jmenujte velícího důstojníka!“

Kupodivu odpověď přišla hned:

„Tady plukovník Raskujan! Zdravím vás, pane generále. Ale musím vás zklamat, pokud žijete v dojmu, že mi můžete rozkazovat. Navrhuji vám, abyste se vzdal. Bezpodmínečně, rozumí se! Pak si v klidu popovídáme o podrobnostech.“

„Vám přeskočilo, plukovníku! Jak jste se sem vlastně dostal? rokem jste mi byl představen jako zastupující velitel posilové jednotky. Potřeboval jste sem ze Země snad dvanáct měsíců letu?“

„Šlo to o něco rychleji,“ zasmál se Raskujan cynicky. „Možná vás budu moci informovat o současné situaci. Na Venuši jsme přistáli před jedenácti měsíci. Už tu však neexistovala divize, která by potřebovala posily, Vezměte na vědomí, generále, že jediným pánem na Venuši jsem já!“

„To je vzpoura!“

„Nechápete situaci,“ odpověděl Raskujan a přešel přitom do přívětivého, konverzačního tónu. „Největší sílu tu představuji já. Celá planeta podléhá mým rozkazům. A věřte mi, že mám dost prostředků, jak svou moc prosadit. Opakuji tedy svou nabídku: rozkažte svým zdivočelým vojákům, aby se mi bezpodmínečně vzdali. Každého pak ohodnotím podle jeho schopností a dobré vůle. Teď se loučím, generále. Vy víte, jak jsem k dosažení.“

Generál zařval do mikrofonu něco o zrádcích. Ale bylo jasné, že ho nikdo na druhé straně už neposlouchá.

Umělá mlha se vytratila.

Rhodan, Marshall a Okura se stáhli zpátky do lesa. Po nepřátelích nebylo ani vidu, ani slechu. Dalo se však čekat, že se také schovají v lese, a že se budou pomalu vracet. Protože už další exploze nepřišla, možná znovu nabrali odvahu.

Rhodan však byl jiného názoru.

„Naše dvě nálože nebyly nic proti těm bombám v pralese. Potvrzuje se má domněnka, že tu jsou ještě další silné jednotky.“

„Máte na mysli ruskou záložní flotilu, že?“

„Ano, pánové. Víte přece, že si už delší dobu lámu hlavu, co se stalo se zbytkem flotily, kterou jsme před rokem ve vesmíru potkali. Takže její zbytek tu přistál.“

„To se tu celý rok ukrývali?“ zeptal se skepticky Marshall. „Když to jejich taktika vyžadovala? Proč ne?“

Ozvěna přinesla další detonace od západu.

„Obyčejné bomby,“ konstatoval Marshall. „Takže pravděpodobně Rusové. V žádném případě záchranná expedice Třetí moci.“

„Vypusťte tyhle naděje z hlavy, John! Pokud tu nepřistane Bully, žádná jiná loď to nedokáže. Podle toho přistáli tihle vrhači bomb na Venuši ještě před naším příchodem. A mají vrtulníky.“

Rhodan zapnul náramkovou vysílačku a vyladil příjem. Automat mu nabídl nejsilnější signál: rozhovor mezi Tomisenkovem a Raskujanem. Marshall a Okura následovali jeho příkladu a také si zapnuli vysílačky.

Krátký, vzrušený dialog byl velmi informativní. Rhodan se spokojeně usmíval, ale pak zvažněl. „Měl jsem pravdu. Budeme je sledovat. Myslím, že nám udělají tu radost, a ještě si zavolají... Je zvláštní, že pořád ještě existují lidé, kteří chtějí za každou cenu žít v nenávisti a boji. Stačí, aby se na Venuši objevilo pár průměrných lidí, a je zle! Ale nám se právě otevírá vesmír, a s tím se musíme nějak vyrovnat! Rozhovor se zdá být u konce. Škoda.“

Stáhli se zpět do křoví.

Helikoptéry už dávno zmizely za obzorem nad mořem. Teprve po dalších devadesáti minutách se v éteru znovu ozvala slova. Jeden pilot se domlouval s pozemní stanicí. Rhodanovi to stačilo, aby pomocí víceúčelového chronometru zaměřil pozici Raskujanova hlavního stanu.

„A máme ho...“

„Kde je? Jak daleko?“

„Moment. Nechtějte po mně zázraky. Znáš směr, a to je pro začátek dobré.“

Perry vytáhl z kapsy zápisník a rychle zhotovil skicu krajiny. „Teď jsme tady. Tady dál jižněji padaly bomby, a touto trasou odletěly vrtulníky. Známe čas jejich letu, takže odhadneme kde je jejich základna...“

Udělal na mapě křížek.

Oba jeho přátelé věděli, kde to je. Křížek byl umístěn na okraji energetického zvonu nad venušskou základnou, přesně tam, kde Rhodan před dvanácti měsíci podnikl útok proti Tomisenkovovým jednotkám. Krajina tam byla proměněna v několik kilometrů dlouhý pruh spálené země.

„Velký průsek,“ řekl Marshall.

„Jistě,“ přikývl Rhodan. „Je to dobré místo pro tábor. Raskujan chce na základnu, stejně jako my a Tomisenkov. To je důvod, proč vyčkával... Ale teď se musíme postarat o Thoru. Buď Thora, nebo já! My dva jsme klíčovými postavami v téhle hře. Myslím, že Raskujanovi jde především o ni.“

„Tak proč útočil proti Tomisenkovovi?“ namítal Okura. „Potřebuje přece Thoru živou!“

„Jistě. Ten pumový útok byl jen demonstrací síly. Z vrtulníku se dá dobře mířit i tak, aby útok nikomu neublížil. Pokud mě můj odhad neplete, myslím, že se Raskujan co nejdříve pokusí Thoru unést. Musíme ho předejít.“

Z hlídky, která pronásledovala Marshalla, nebylo už dlouho nikoho vidět ani slyšet. Dalo se proto předpokládat, že se stáhla k armádě.

„Nemáme moc času. Takže do toho, pánové!“

Vnikli do lesa. Směr, kde by měli narazit na Tomisenkovova s Thorou, byl jasný. Postupovali poměrně rychle.

Do té doby, než na ně zaútočila ještěrka.

Rhodan hned zpočátku upozornil na to, že soumrak na Venuši přináší přesuny místní zvěře, a proto je třeba mít se obzvlášť na pozoru.

Už po deseti minutách pochodu musel Marshall zabít třínohého obřího švába, který se na ně s šilným řevem řítí, a tím se prozradil.

„Proč to zvíře dělá takový rámus?“ divil se Marshall. „Jsou zvířata, která tím svým obětím naženou takovou hrůzu, že jednoduše strnou. I tak lze přijít ke kořisti.“

O třicet minut později to už bylo horší. Pochodovali v pořadí: Okura, Rhodan, Marshall.

Okura kolem ještěrky prošel bez úhony, ale pak zvíře napadlo Rhodana. Proč právě jeho, to nikdo nevěděl.

Sáhla dolů z výšky stromu chapadlem, obtočila jím Perryho trup a táhla ho k sobě. Rhodan vykřikl, zbraň mu vyklouzla z ruky, a pak už neměl nic, čím by se ze smrtícího sevření vysvobodil.

Dvě vteřiny nato se už vznášel nad Marshallovou hlavou. Mutant se neodvažoval střílet, i když instinktivně tasil paprskomet. Chapadlo s Rhodanem se pohybovalo tak nepředvídatelně, že se neodvážil riskovat výstřel.

„Okuro!“ vykřikl Marshall.

Malý Japonec se otočil. „Jasně, John! Tohle je případ pro mě!“

Okura se soustředil. Ostatní tu potvora v šeru nahoře ve větvích neviděli. On ano. Tohle zvíře zatím znali jen z vyprávění. Podobalo se obřímu aligátorovi, ale jeho neskutečně prodloužený ohon mu sloužil jako chapadlo. Ještěrka žila ve větvích stromu, a dokonce si stavěla hnízda.

Son Okura tasil paprskomet.

Zamířil o kus výš, než se vznášel Rhodan, a stiskl na pět vteřin spoušť.

Paprsek přelétl ocas ještěrky kus nad Rhodanem.

Sotva zamotaný konec dopadl k zemi, Okura s Marshalllem se na něj vrhli, aby Rhodana vysvobodili. Připomínalo to rozvazování obrovské tkaničky. Ale moc se jim nedařilo.

„Pozor!“ vykřikl náhle Okura, a ve stejnou chvíli strčil do Marshalla.

Zuřící zvíře se vrhlo dolů ze stromu. Dopadlo těsně vedle

Teď byl cíl dostatečně velký. Ani Marshall se už nebál vystřelit. Zasažené tělo se zvedlo, zkroutilo, a pak se definitivně zhroutilo. .

„Je mrtvá,“ řekl Okura, ale Marshall už zase klečel u Rhodana.

„Pane!“ volal a popadl jeho hlavu do dlaní: „Je v bezvědomí,“ konstatoval pak.

Definitivní vysvobození Perryho Rhodana bylo už jen dílem okamžiku. Perry záúpěl a překulil se na bok. Ale dýchal pravidelně.

„Co když si při pádu něco zlomil?“

„Nemyslím. Pád z výšky osmi metrů je na Venuši podstatně méně nebezpečný než na Zemi. Kromě toho byl obalen chapadlem...”

Marshall zmlkl, protože Perry otevřel oči a sáhl si k rameni. Přátelé pochopili. Roztrhli mu košili a zjistili, že nezahojená jizva po střelné ráně praskla.

„Máte bolesti, pane?“ procedil Okura mezi zuby.

Ale Rhodan se usmál. „Jde to, přátelé! Pomozte mi. Zkusím nohy.“

Mohl jít. Ovšem pravá ruka byla jako chromá.

„Je mi líto!“ omlouval se Rhodan. „Jako nosič teď budu jenom poloviční. To je špatné. Musíme se vrátit na pobřeží.“

„A Thora?“

„Počkáme tam na ni. Je to hra vabank. Raskujan by mohl být rychlejší.“

„Raskujan bude určitě rychlejší, pane, má přece vrtulníky. A my ani pořádně nevíme, jestli Tomisenkov se svou drahocennou zajatkyní kolem nás vůbec projde.“

„To víme,“ nesouhlasil Rhodan. „Cílem skupiny je základna na Venuši. Půjdou přes pláž, nebo aspoň kolem ní. Noc bude naším spojencem. Okura v ní vidí jako ve dne. Počkáme si na ně.“

Vtom opět zaslechli zvuky motorů.

„Vrtulníky se vracejí!“ zvolal Okura vzrušeně. „Kdybychom už tak byli z lesa venku!“

„Chcete si zahrát na stopaře?“ zašklebil se Rhodan. „Ale já slyším jenom jeden!“

„Jeden vrtulník? Raskujanova hlídka, ne?“

Zvuk se blížil, zněl silněji a dutěji. Bylo zřejmé, že stroj přistává.

„Pokud to je transportér, který tu vyplivne stovku vojáků, jsme ztraceni,“ konstatoval Rhodan. Přesto však pokračovali v pochodu.

Zdecimovaná armáda generála Tomisenkova už byla několik hodin znovu na cestě. Pomocí agitačního projevu, ve kterém vojákům slíbil jasné zítřky, se generálovi podařilo dočasně obnovit jakousi disciplínu.

Thora však jeho iluze nesdílela: „Dříve nebo později se před vámi vynoří Raskujan, ale ne proto, aby se vám hlásil. Bude na vás mířit pistolí...”

Generál se zamračil a snažil se sám sebe přesvědčit, že Thora nemá pravdu.

Ovšem za několik hodin před nimi padly výstřely, a Tomisenkov sám od sebe hlesl: „Raskujan!“

Ale nebyl to on. Tentokrát to ještě byla nepřátelská venušská příroda - masožravá rostlina, která našla náhlé zalíbení v generálových vojácích...

Padlo jich tam šest. Všichni zemřeli ve strašlivých křečích, způsobených jedem rostliny.

Pochod však pokračoval dál.

Son Okura stáhl hlavu zpátky.

„Jsou, co by kamenem dohodil, pane,“ šeptal. „Je to malý stroj. Vystoupilo z něj pět mužů.“

„Zůstal někdo uvnitř?“

„Ne. Vystoupili všichni.“

„Tak je to dobré. Pojd'te, podíváme se na ně zblízka.“ Pak spatřil Raskujanovy vojáky, jak pochodují do lesa, a změnil plán: „Rychle, hoši! Pojd'te! Patříčně je přivítáme! Jsou to nepřátelé, musíme s nimi bojovat. Kromě toho nutně potřebujeme jejich vrtulník.“

Teď to pochopili i ti dva. „Vy s ním chcete letět na základnu?“

„Proč ne? Pokud neuděláme chybu, za tři hodiny zavládne na planetě opět pořádek!“

Rhodan se otočil směrem k vojákům a udělal z dlaní před ústy trychtýř: „Stůjte a odhod'te zbraně!“

Vojáci však zareagovali proti všem zákonům rozumu. Skočili k zemi a zahájili palbu.

„Asi se s nimi nedá mluvit,“ řekl Rhodan nikoliv bez určitého zklamání v hlase. „Musíme taky střílet, John. Za pár vteřin ať je po všem. Máte cíl?“

„Ano, pane,“ zašeptal Marshall.

„Pal!“ přikázal Rhodan.

Pak se postavili a kráčeli k vrtulníku. Bylo jim jasné, že těchto pět vojáků nemohlo vějířovou palbu impulzního paprskometu v žádném případě přežít.

„Rychle!“ pobízel je Rhodan. „Kam Raskujan poslal jeden vrtulník, tam se možná brzy objeví další!“

Nasedli a Perry zkontroloval zásobu paliva. Povážlivě přitom pokyvoval hlavou. Možná že to, bude stačit, říkal si. Pak však Okura našel rezervní nádrž a vyhlídky se rázem zlepšily.

Brzy se stroj odlepil od země a nabral směr k severoseverozápadu. Pod nimi pěnily vody hustého venušského moře. Urazili asi deset kilometrů, když Marshall vzrušeně ohlásil další stroj. Okura se podíval tím směrem a spatřil jej.

„To může být velmi nepříjemné, pokud se zamyslí nad naším neobvyklým kurzem,“ řekl Rhodan. „Ale zatím si jich nebudeme všimnat. Zapněte vysílačky, ať je slyšíme. Možná budeme muset reagovat.“

To se stalo o dvě minuty později. Druhý vrtulník požadoval, aby se hlásili, a hluboký mužský hlas Rhodanovi řekl, že má nějaký divný přízvuk.

Rhodan zaškrábal do mikrofону a zlostně tvrdil, že má něco s vysílačkou. Pak spojení přerušil.

„Tak, a teď ať si myslí, co chce. Poznávací signály jsme neodvysílali, zato jsme předstírali defekt. Můžeme jen letět dál a vyčkávat...“

„Mění kurs a letí na nás,“ oznámil suše Okura.

„To je přejde,“ poznamenal Rhodan a stáhl letoun doprava. Brzy nato letěli místo nad mořem těsně nad pralesem. Ale nepomohlo to. Nepřítel byl stále za nimi.

„K čertu! Oni snad nedají pokoj!“

Perry se rozhodl, že poletí přímo proti cizímu stroji. Alespoň zmírní podezření. Koneckonců už i u Raskujana určitě věděli, že ve hře jsou lidé z Třetí moci. Ovšem tohle Rhodanovo rozhodnutí znamenalo, že nalétli přímo do výstřelu z ho kulometu druhé helikoptéry.

„Klesá tlak oleje na měřiči!“ zvolal Marshall. Kabina dostala totiž zásah. Nebylo ale jasné, jestli opravdu klesá tlak oleje, nebo zda došlo jen k poškození kontrolního přístroje.

„Proč vlastně taky nestřílíme?“ zeptal se kousavě Marshall.

„Jak?“ zvolal zlostně Rhodan. „Nemáme žádné zbraně!“

„Otevřeme kabinu. Můžeme střílet impulzním paprskometem.“

„Zkuste to!“

Marshall se pustil do zápolení se zámekem, když nad nimi druhá helikoptéra přelétla a vypustila raketu.

„Zásah!“ vykřikl Okura. „Hoří nám zád!“

Rhodan se otočil. Jen zřídka kdy ho přátelé viděli tak nazlobeného: „Rychle! Vysedat! dál to nemá smysl. S tímhle krámem přistaneme leda v pekle, jestli vybuchne benzinová nádrž. Moment, pánové! Vezměte si s sebou zbraně! Impulznímu paprskometu voda neuškodí!“

Marshall otevřel dveře. Rhodan stáhl stroj těsně nad vodu. Pozice byla více než vhodná.

„Teď seskočíme!“

Perry skočil jako poslední. Výška dvaceti metrů neznamena žádná riziko.

Voda se nad ním zavřela. Dva metry pod hladinou bylo pevné dno. V šatech se hůř plavalo, ale nízká gravitace to vyrovnávala.

Když se Rhodan vynořil, spatřil poblíž Marshalla. Okura plaval o kus dál. Jejich helikoptéra se potácivě blížila ke břehu. Ještě před lesem dopadla na pláž a explodovala.

Muži z druhého vrtulníku si však všimli, že posádka stačila opustit palubu. Znovu zaútočili a zdálo se, že si svou věc jsou naprosto jisti.

Marshall šlapal vodu a mířil na ně. Při vzdálenosti jednoho sta metrů zahájil palbu.

Vrtulník během několika vteřin vzplál. Jenom duté prasknutí oznámilo proměnu většiny pevných částí vrtulníku v plynový mrak, a k moři popadala sprška úlomků a tříště.

Okura připlaval k Rhodanovi. „Mohu vám nějak pomoci, pane? Neměl byste tu pravou ruku tak namáhat.“

„To je v pořádku, Sone. Jde to. Vidíte, už můžeme jít po dně ke břehu. Ani nemusíme plavat.“

„Já ještě ano,“ zasmál se malý Japonec.

Po dalších deseti minutách však vystoupili na břeh, kde už na ně Marshall čekal. Odkapávala z nich voda, ale rovnou sprádali další plán.

„Nejdříve se musíme svléknout a usušit věci. Jinak nastydneme.“

Svlékli se a rozprostřeli oblečení. Marshall si při této příležitosti kriticky prohlížel Rhodanovu ránu.

„Zase trochu krvácíte, pane, řekl a sáhl do vaku, aby vytáhl obvaz. „Tohle je poslední impregnovaný obvaz. A ne, že si ho nenecháte přiložit!“

Rhodan poslechl. Pak se zase oblékli. Dosud svítlo slunce a teplota dosahovala dobrých čtyřiceti stupňů, takže jim šaty schly rychle. Jakmile však nastane tma, rázem bude nepříjemná zima.

„Až se setmí, zavolám ještě jednou tuleně,“ řekl Marshall. „Do té doby bychom se měli někam schovat. Řekl bych, že se tu brzy musí objevit Tomisenkov.“

„Ten chlap by měl mít rozum a spojit se s námi,“ uvažoval Okura.

„Můžeme mu udělat nabídku. On vydá Thoru, a my mu po můžeme proti Raskujanovi,“ řekl Rhodan.

„To se chcete bít po jeho boku?“ zeptal se Marshall. „Nebyl by pro nás Raskujan lepším spojencem? Má přece pro prostředky, kterými by nás brzy dostal k základně.“

„Prostředky má, ale vůli ne, příteli. Kdepak, Raskujan se za spojence nehodí. Navíc určitě nemá o takovou spolupráci zájem. Cítí se silný.“

Ještě chvíli hovořili na toto téma, a zároveň naslouchali svým vysílačkám. Ve vzduchu bylo ještě několik dalších vrtulníků.

„Můžeme mu udělat nabídku. On vydá Thoru, a my mu pomůžeme proti Raskujanovi,“ řekl Rhodan.

„To vypadá na invazi!“

Rhodan přikývl. „Přesně tak, Sone. Ale my se budeme pokud možno držet stranou od ní.“

„Poplach!“ ozývalo se jako štafeta v Tomisenkovově koloně.

Poté co se díky Raskujanovi situace na planetě víceméně ujasnila, vojáci nepovažovali za nutné držet se zákazu spojového provozu. Na ultrakrátkých vlnách vládl čilý ruch.

Proto když byl vyhlášen poplach, věděli o něm všichni.

Tomisenkov se nejdříve přísně podíval na Thoru.

„Nedělejte žádné potíže,“ řekl ostře. „Během následujících chvil vás nebudu moci pořádně střežit. Zůstaňte proto stále těsně u mě!“

Thora zaraženě přikývla a dobrovolně ho následovala. Možná proto, že nechtěla, aby ji hrubě popadl za paži a vlekl ji za sebou, jako už několikrát předtím.

Generál se odebral ke spojařům.

„Dejte mi sluchátka, Kornějeve!“

„Rozkaz!“

Tomisenkov nejdříve slyšel nějaký šum, a pak se mu v uších ozvala jeho mateřština:

„...César pro Lukula! Pokračujte podle plánu A! Opakují - žádné bombardování, dokud nebude situace vyjasněna. Tomisenkovův štáb a hlavně ta Arkonidanka se nám musejí dostat do rukou živí! César čeká výsledky průzkumu! Konec!“

„César a Lukulus!“ zaúpěl Tomisenkov. „Poslechněte si slovník těch dezertérů! Zůstaňte na příjmu Kornějeve!“

Poddůstojník přikývl.

První helikoptéry dorazily na jižní pobřeží. Krátce nato bylo slyšet motory.

V kulometném hnízdě nedaleko spojařů měl velení ramenatý Alicharin.

„Hej, Ali! Počkejte na můj rozkaz. Nestřílejte dřív, než vám řeknu!“

„Rozkaz, pane generále!“

Ve sluchátkách se opět ozval hlas.

„Lukulus Césarovi! Tomisenkov opustil staré tábořiště. Směr pochodu pravděpodobně k severu. Vzdálenost pět až deset kilometrů od pobřeží!“

„César pro Lukula! Soustřed'te se na okolí pobřeží!“

V této chvíli nad Tomisenkovovou armádou přelétl první letoun. Nikdo nestřílel. Když se hrozivý zvuk ztratil, muži si mohli oddechnout. Pak ale přišlo další hlášení.

„Lukulus Césarovi! Našli jsme nepřítel! Tomisenkov zastavil pochod. Dá se počítat s tím, že zaujal pozice. Dám vám souřadnice...“

„César všem! Nasměřujte se na Lukula II! Let'te podle něj! Ještě nestřílet...“

Tomisenkov si rozzuřené strhl sluchátka z hlavy.

„Který hlupák se jim ukázal? Chci, aby se mi okamžitě hlásil!“

Samozřejmě, že se nikdo neohlásil.

„Při příštím přeletu zahájit palbu!“ rozkázal Tomisenkov. Na pár vteřin zavřel oči. Thora si všimla, jak se ze všech sil snaží znovu získat ztracenou rovnováhu.

Raskujanovy jednotky se soustředily na pozici Tomisenkovových mužů. O pár minut později se těsně nad lesem blížilo šest vrtulníků.

„Pal!“ zařval generál do tlukotu vrtulí.

Alicharin vyčetl rozkaz generálovi ze rtů. Jen o zlomek vteřiny později začali jeho vojáci střílet.

Bylo zřejmé, že plukovník Raskujan podcenil sílu protivníkových zbraní, protože jinak by nikdy nemohl vydat rozkaz k tak nízkému letu.

Palba přišla pro vrtulníky nečekaně. Tentokrát byla výhoda překvapení na druhé straně.

„Zásah!“ zaječel Alicharin po prvních salvách.

Vrtule prvního stroje se rozletěla na kusy. Helikoptéra okamžitě klesla dolů a řítila se k zemi. Ještě než dopadla, explodovala ve větvích.

Alicharin zaměřil jiný cíl, když byl zaregistrován další sestřel.

„Jde to jako po másle! Držte se, Ali! Vydržte!“

Tomisenkov byl prvními úspěchy doslova nadšen. Přesto však nadále zůstával v úkrytu, protože každou chvíli čekal protiúder.

Krátce nato zvuky boje přerušila silná detonace. Alicharin zasáhl další vrtulník. Přímo do nádrže. Stroj se ve vzduchu rozprskl a muži dole na zemi si kryli hlavy.

Z venušské džungle stoupaly cáry dýmu.

Generál zvedl hlavu. „U sousedů všichni zdraví?“

Ozývaly se spokojené odpovědi. Hlavně od kulometného hnízda.

Další vrtulníky obracely, když piloti viděli, co se děje. Nebe bylo za chvíli prázdné.

„Pokuste se spojit s Raskujanem,“ přikázal generál spojařům. „A dejte mi zase sluchátka a mikrofon!“

„Plukovník je na příjmu, pane,“ hlásil Kornějev. „Volá vás osobně.“

„Sem s ním! To jste nečekal, Raskujane, co? Radím vám, abyste se mi podřídil. Pokud se během dvou hodin ohlásíte u mě osobně, na všechno předešlé zapomenou. Máte mé slovo důstojníka.“

„Mockrát děkuju. Tomisenkove! Nemohu vám slíbit, že to během následujících dvou hodin vyjde. Ale přijdu. Na to se spolehněte. Ovšem radím vám, abyste se do té doby zbavili všech zbraní. Jenom tak vám mohu zaručit, že se nikomu z vás nic nestane.“

„Raskujane! Copak nechápete, že se vrháte do zkázy? Máme dost zbraní i munice, abychom se vám mohli ubránit!“

„Když vás tak poslouchám, generále, musím litovat, že jste kdysi býval mým učitelem strategie. Příští útok klidně povedu s bombami všech možných typů. Vaše lidi mohu během několika minut zneškodnit. Kromě toho jste v džungli obklíčení. Můžete si to rozmyslet. Buď pomalu vyhladovíte, anebo dostanete rozum a přijmete pozvání na palubu křižníku.“

„Díky za nabídku. Vaše dekadentní sklony k pohodlí mě nelákají. Moji lidé a já jsme se na Venuši zvykli. Vaši hrdinové si tady zlámou nohy. Jen přijďte, plukovníku! Budu se k vám chovat odpovídajícím způsobem. Buď jako k důstojníkovi, nebo jako ke zločinci. Zvažte to. Konec!“

Tomisenkov odložil mikrofon.

„Zůstaňte na příjmu Kornějeve! Ale neodpovídejte. Zajímavé hovory nahrávejte. Později si je poslechnu. Budeme pokračovat v cestě k pobřeží.“

Přišel lehký déšť, který se brzy proměnil v orkán. Proto se akce na obou stranách pozdrželi. Když se nebe opět vyjasnilo, začalo se stmívat.

Muži kleli. Ještě čtyři kilometry k pobřeží. A každou chvíli mohli narazit na nepřítele.

Ještě tři kilometry.

Uniformy byly nasáklé deštěm. Vedro dne už dávno polevilo a o slovo se hlásila noc. Muži se chvěli zimou.

Náhle zazněl výstřel. Dva tři další následovaly. Výkřiky a salvy. A znovu celá samopalná dávka, která utichla po detonaci ručního granátu.

Nová střelba zleva, karabiny a pistole.

Ozvěna všechno zachycovala a přenášela přes koruny stromů. Zvuky boje byly stále častější. Zdálo se, že Raskujanovi lidé jsou snad všude kolem. I zprava se už ozývala střelba. Tyl kolony se bránil ručními granáty.

„Teď už jsme fakt obklíčení,“ konstatoval Alicharin. „Jestli odtud chceme vyklouznout, musíme být zticha. Jakmile začneme střílet, objeví nás...“

„Už Jsme vás objevili,“ ozvalo se náhle ze tmy. „Dejte ruce nad hlavu a zahod'te zbraně. Jste pozorováni přístroji pro noční vidění. Kdo udělá podezřelý pohyb, bude zastřelen. To se týká i vás, madam. Prosím, pojd'te sem! Myslím, že jste někdo, na koho náš velitel vypsál slušnou odměnu.“

Deset těžkých dopravních helikoptér stálo na pláži jako při přehlídce.

Perry Rhodan, John Marshall a Son Okura pochodovali k jihovýchodu, odkud se ozýval hluk bojových akcí. Těch deset kilometrů urazili ani ne za dvě hodiny, protože tady na pláži nebyly takřka žádné překážky.

Okura uviděl vrtulníky jako první.

„Deset strojů, pane. Samý slušný kousky. Transportéry, řekl bych.“

„Takže ta střelba v džungli je výsledkem Raskujanovy invaze, že. Držte palce, aby se přitom Thoře nic nestalo.“

Krátce nato Rhodan přikázal zastavit. On i Marshall už viděli obrysy těžkých helikoptér.

„Asi je hlídají...“

„Šéfe, vy ale máte odvahu! Chcete to zkusit podruhé?“

„Co chci zkusit?“

„Další útok v helikoptéře. Ale přiznávám, že teď to vypadá líp než poprvé. Teď bychom snad mohli prorazit...“

„Nebo se taky definitivně zřítit do moře či do pralesa.“

„Hm, takže nechcete?“

„Vrtulník dělá rámus, Sone. Budou dávat pozor. I kdybychom se vznesli, budou nás znovu pronásledovat...“

„Tak co chcete udělat, pane?“ zeptal se Marshall nespokojeně.

„Přemýšlet, pánové! Co jiného můžeme s takovou transportní helikoptérou provádět, co myslíte?“

„Létat, nebo ji nechat v hangáru. Jinou možnost neznám.“

„Okuro?“

Japonec pokrčil rameny. „Nejsem chytřejší než John, pane.“

Rhodan se chápavě usmál. „A tomuhle se říká příslušníci elitní jednotky mutantu! Mockrát děkuju, pánové!“

„Moment, pane! Jistě! Můžeme z té helikoptéry něco odnést! Kanóny, vysílačky, zásoby...“

„To už zní líp, Marshall. Co udělá pilot transportéru, když se zřítí do moře?“

„No jistě! Potřebuje nafukovací člun!“

„To je dost, Johne! Takže potřebujeme nafukovací člun. Proto si pro něj dojdeme...“

K nejbližšímu stroji to bylo třicet metrů.

Marshall s Okurou Rhodanovi zakázali jít s nimi. Jeho rameno neumožňovalo pohybovat se tak, jak by situace vyžadovala. Navíc nechtěli, aby zbytečně přišel o život.

Snadno zjistili, že vrtulníky hlídají tři strážní. Okura se soustředil, aby zjistil, jestli nemají přístroje pro noční vidění, ale pak s úlevou řekl: „Mohli by je mít, ale asi je nepoužívají. Kouří a mají ruce v kapsách. Povídají si.“

Okura a Marshall si pak lehli na zem a dál se už jen plazili. Dostali se tak až k prvnímu stroji. Strážce stály u čtvrté helikoptéry.

„Střílet!“ zašeptal Okura.

Marshall namířil na ocas třetího stroje a stiskl spoušť. Cíl se rozžhavl a proměnil se v čistou energii. Strážce uskočily a padly k zemi.

„Dál! Ale opatrně!“

Plazili se pod břichy vrtulníků.

„Stop!“ řekl nakonec Marshall. „To stačí...“

„Hej, vy tři!“ zvolal Okura. „Vstaňte a dejte ruce nad hlavu!“

Nic.

„Jestli během deseti vteřin neposlechnete a nepřijdete sem ke mně beze zbraní, naděláme z vašich vrtulníků vzduch. Takže počítám...“

Strážní se však nedali přesvědčit a dokonce zahájili palbu. Ale potom se druhý stroj najednou proměnil v obláček a byl pryč.

„Takže, pánové?“

Marshall ležel obličejem k zemi. Plně se soustředil. Bylo těžké rozlišovat myšlenky tří různých lidí, ale v tomto případě ne tolik, protože všichni tři mysleli na kapitulaci.

„Mluv na ně, Sone. Hned to vzdají...“

„Opakuji naposledy! Zahod'te zbraně a pojd'te sem! Kdybychom vás chtěli zabít, už jsme to dávno udělali. Takže, pánové! Deset vteřin uplynulo!“

Vstal jeden.

Za ním druhý i třetí. S rukama nad hlavou.

Byli spoutáni a uloženi stranou od vrtulníků. Marshall se pak vrátil k Rhodanovi: „Dokázali jsme to, pane! Ti tři tam teď leží jako vánoční balíčky. Můžeme se podívat do vrtulníků!“

„Dobrá práce.“

Jak se dalo čekat, vrtulníky disponovaly plnou válečnou výzbrojí. To, co měly na palubě jako nafukovací člun, byl moderní plastický člun s veškerou výbavou. Vešlo by se do něj nejméně patnáct osob. Na palubě byla dokonce i motorová dvojkolka pro případ vylodění na suchu.

„Vyneste to ven,“ přikázal Rhodan.

„Tady jsou léky!“ volal Okura.

„Vezměte je s sebou!“ rozhodl Rhodan.

Pak odtáhli plně naložený člun na vodu, vrtulník zničili, aby jeho posádku nenapadlo, co se s ním stalo, a stopu člunu, taženého pískem, smyly vlny.

Když pak Rhodan se svými muži schoval člun v malé zátoce, mohli si být jisti, že o jejich úmyslech nikdo nic neví a ani nemůže vědět.

Dlouhý soumrak byl definitivně vystřídán nocí.

Na vysílače odposlechli všechny hovory, a tak se dozvěděli, že Tomisenkov a Thora upadli živí a zdraví do zajetí. Triumfální slova, která si Raskujan vyměňoval se svými důstojníky ve vysílačce, vyvolala na Rhodanově tváři pobavený úsměv.

„Kdyby ten člověk tušil, jak mu ten jeho přechodný úspěch přeju! Takhle máme aspoň na pár dní jistotu, že se přestanou vzájemně zabíjet. A tomu nafoukanému plukovníkovi přeju setkání s Thorou. Na její pýše si vyláme zuby.“

„Už dlouho jsem vás neviděl tak škodolibého,“ konstatoval Okura.

„Inu Raskujan je náš protivník... Ale kromě toho, Thořino by pro nás mělo být takticky výhodné. Hrdá Arkonidanka by Raskujana mohla trochu zdržet, pokud se pro něj stane problémem. Zatím se zabýval jenom venušskou pevností.“

Nasedli do člunu.

Marshall s Okurou vyměnili Rhodanovi obvaz, ale ještě předtím mu s pomocí nových léků ošetřili mokvající zranění.

„Jak se cítíte, pane?“

„Díky, už to jde, Sone. S tímhle vybavením, co máme, mi už asi nezbyde nic jiného, než se uzdravit, a spolu s vámi dobýt za několik hodin ztracenou základnu. Myslím, že to nejhorší máme za sebou. Trochu se prospíme. Za dvě hodiny se rozjedeme.“

Rhodan si lehl na záda a zahleděl se k nebi. Kdesi se roztrhala mračna a uvolnila pohled na hvězdy.

„Podívejme!“ řekl Rhodan. „I vesmír je tady. Málem jsem na něj zapomněl.“